

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1995
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - Ἀρ. Φύλλου 868
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«Ὁδοποίησας ἐμπροσθεν αὐτῆς καὶ
κατεφύτευσας τὰς ρίζας αὐτῆς καὶ
ἐπλήρωσε τὴν γῆν».

(Ψαλ. 78)

Τό μεγαλύτερον τῶν θαυμάτων εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός ὁ Θεός ἐφύτευσε καὶ ἐπλήθυνε αὐτὴν ὡς ἄμπελον ἐκκληματοῦσαν καὶ «ἐξέτεινε τὰς παραφυάδας αὐτῆς ἕως θαλάσσης καὶ ἕως ποταμῶν καὶ περάτων γῆς» διὰ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων.

Ἐκάλυψε τὰ ὄρη τῆς ἐπηρμένης σοφίας τοῦ κόσμου καὶ ἐθαυματούργησε διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων σαγηνεύσασα ρήτορας καὶ σοφοὺς καὶ μεταβαλοῦσα ἐκ θείας ἀλλοιώσεως εἰς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μύστας τῆς οὐρανίου σοφίας.

«Αὕτη ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν».

Τὸν θρίαμβον τοῦτον πραγματεύεται ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ὀρθοδοξίας σήμερον ἀφιερωθείσα εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ προϋποθέτει πίστιν Χριστοῦ καὶ πίστις Χριστοῦ σημαίνει ὀρθοδοξίαν.

Αὐτὴν καὶ ἡμεῖς ἐν χαρᾷ καὶ ἀλαλαγμῷ σήμερον πανηγυρίζομεν ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΙΣ δικαιοματικῶς ὡς τιμηταὶ τῆς μεγάλης ἀξίας αὐτῆς.

Οἱ σπηλοῦντες τὴν καθαρότητά της καὶ ὑποβλέποντες τὴν ἀκεραιότητα αὐτῆς νεωτερισταὶ καὶ τῆς οἰκουμενιστικῆς θεωρίας θιασῶται καὶ ὑπόδουλοι, ἐορτάζοντες σήμερον νίκην τῆς ὀρθοδοξίας, κραυγαλέως εἰρωνεύονται τὴν ἐορτὴν καὶ ἑαυτοὺς καταδικάζουν καθυποβαλλόμενοι εἰς τὰ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἡμεῖς δε, χάριτι θεῆς τῆς μερίδος αὐτῶν ἀπέχοντες, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρομεν τὸν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ ὡς «ἀπαίδευτοι παλαιοημερολογῖται», προκρίναντες «πειθαρχεῖν θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Σημειωτέον, ὅτι ζῶμεν εἰς κρισιμωτάτην περίοδον τῆς ἀνθρωπότητος διότι αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἔχουν ἐξαπολύσει τὰς ἰσχυροτέρας καὶ δυναμικωτέρας δυνάμεις τῶν πρὸς ἐξαφάνισιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, βάλλοντες ἐκ τῶν ἔξω καὶ τῶν ἔσω μέ πρωτοπόρους, τὸν δόλιον Πάπαν τῆς Δύσεως καὶ τοὺς χριστοκτόνους Ἑβραίους.

Ο ΚΑΘΙΕΡΩΜΕΝΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

Κατὰ τὸν ἐφετεινόν μεγαλειώδη καὶ πάλιν ἐορτασμόν τὸ μήνυμα ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον ΠΕΡΟΚΕ εἰς Ἀθήνας.

Ἐνωρὶς τὴν αἴθουσαν κατέκλεισαν τὰ ἐνθουσιῶντα πλήθη τῶν ὀρθοδόξων διὰ νὰ ἀναβαπτισθοῦν εἰς τὰ νάματα τῆς Ὄρθοδοξίας.

Εἶναι πράγματι ἡ ἡμέρα εὐκαιρία πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀνασυγκροτήσεως τῶν πνευματικῶν μας δυνάμεων καὶ ἐγερτήριο μῆνυμα διὰ μίαν ἐντονωτέραν ἱεραποστολικὴν δραστηριότητα.

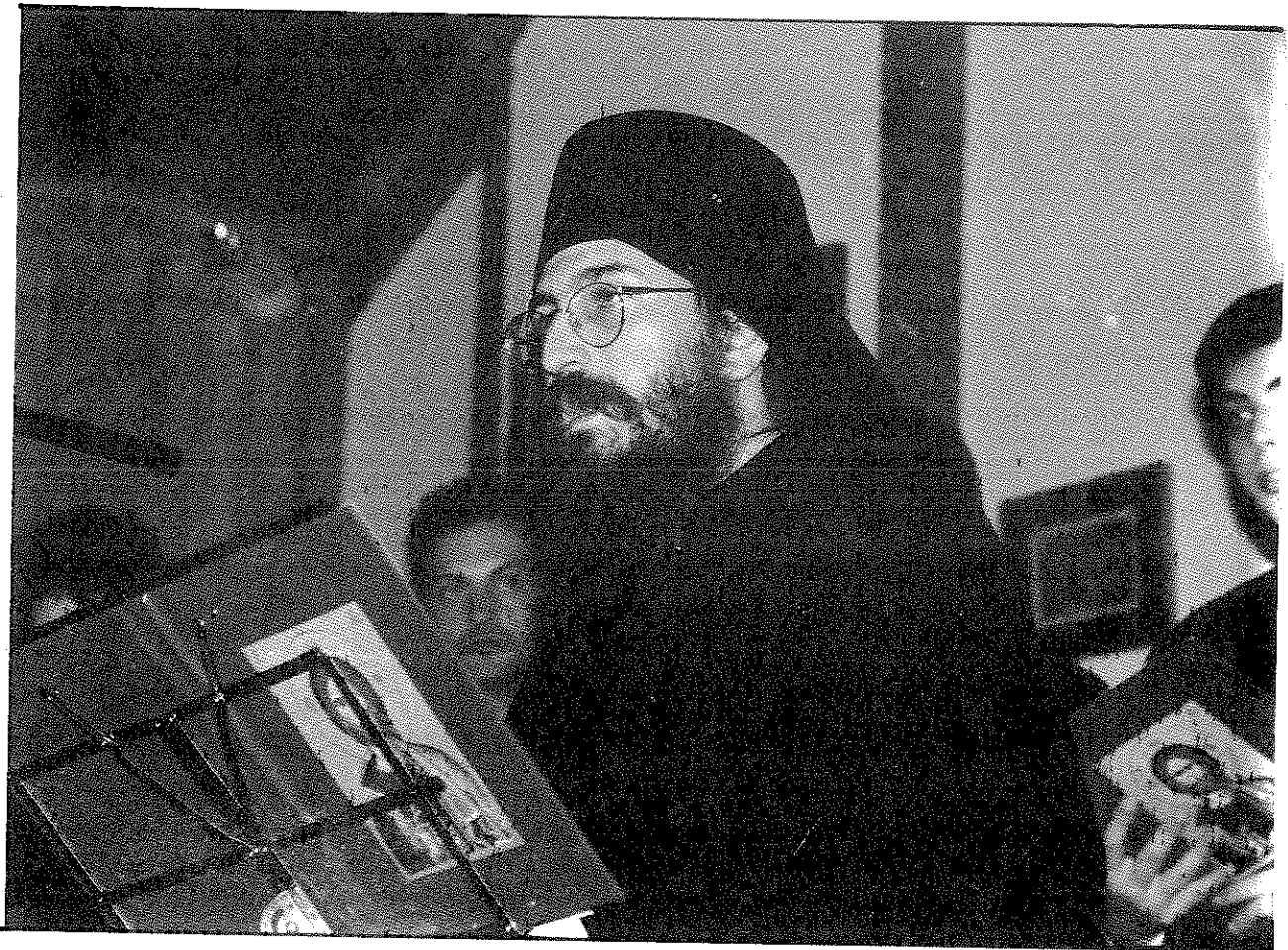
Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ νόημα τῆς ἐφετεινῆς τελετῆς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὄρθοδοξίας.

Τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐορτασμοῦ προηγήθη ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος Χρυσόστομος Μανιώτης ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Σκέπης Μπογιατίου προσιμίας διὰ καταλλήλου λογιδρίου τὴν ἡμέραν καὶ χαιρετισμοῦ πρὸς τὸν Ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸ ἀκροατήριον εἰπών:

Μακαριώτατε
Σεβασμιώτατοι

Τίμιον πρεσβυτέριον
Ὅσιώτατοι Μοναχοί

Εὐλαβέστατοι Χριστιανοί.

Ὁ Πανος. Ἱερομόν. π. Χρυσόστομος Μανιώτης, κηρύσσων τὴν ἐναρξιν τοῦ λαμπροῦ ἐορτασμοῦ.

Σας καλωσворίζουμε στόν καθιερωμένο έορτασμό της Κυριακής της Όρθοδοξίας πού έφέτος όργάνωσε τό ιερατεϊόν της Άρχιεπισκοπής μας μέ έντολή καί εύλογία του προκαθημένου της Έκκλησίας μας εις τόν χώρον έτουτον.

Θέλουμε νά πιστεύουμε ότι όχι ό τόπος αλλά τό φρόνημα καί ή προθυμία είναι πού μετράνε σέ κάθε εκδήλωση πού γίνεται γιά κάποιον ύψηλό σκοπό, κυρίως δέ γιά υπόθεση πίστεως καί παραδόσεων εκκλησιαστικών.

Η παρούσα σύναξις πού έχει τόν τίτλον της γνησιότητας εις τήν όρθόδοξη πίστη θά έχει τήν εύκαιρία νά απολαύση λίγες στιγμές πνευματικής εύφροσύνης καί νά ζωογονηθή μέ τόν λόγον περί των άγώνων της Έκκλησίας του Χριστού προκειμένου νά διασωθή ή αλήθεια της πίστεώς μας μέχρις ήμιν.

Θά ακούσουμε τόν Μακαριώτατον ακριβώς τούτο νά μās έξιστορή καί συγχρόνως θά απολαύσουμε τήν έκλεκτή χορωδία υπό τόν Μουσικοδιδασκαλον κύριον Μακρήν πού θά μās θυμίσει ήμέρες παλαιάς αίγλης του Βυζαντίου.

Τόν λόγον έχουν οι επιφορτισμένοι μέ τόν πανηγυρικό στολισμό της μεγάλης ήμέρας γιά τήν προβολή της ιδεολογίας του ιερού άγώνος της Έκκλησίας μας.

Όλοι δέ υπό τήν προστασίαν της Κυρίας Θεοτόκου καί μέ τήν σφραγίδα του Τιμίου καί Ζωοποιού Σταυρού ας βροντοφωνήσουμε έκ μέσης καρδιάς τό όρθόδοξον ΟΧΙ εις όλους τούς πολεμούντας τήν άκεραιότητα της πίστεώς μας καί νά ψάλωμεν μέ

χαράν τόν επινίκειον ύμνον εις τήν υπέρμαχον Στρατηγόν.

Εύχαριστώ

Έν συνεχεία, ό Μακαριώτατος έποίησε έναρξιν διά προσευχής εύλογήσας τόν λαόν, ένώ ή Όρθόδοξος Βυζαντινή Έκκλησιαστική χορωδία υπό τόν Μουσικολογιώτατον Καθηγητήν κ. Μιχάλην Μακρήν έψαλε κατανυκτικούς ύμνους καί τροπάρια άρμόδια πρός τήν ήμέραν καί σχετικά μέ τήν Μ. Τεσσαρακοστήν, τά όποία συνεκίνησαν τούς άκροατάς καί μετέφερον εις έποχήν Βυζαντινης αίγλης.

Ακολουθως, έλαβε τόν λόγον ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος, ό όποιος επί μίαν καί πλέον ώραν έπραγματεύθη αναλυτικώς τό θέμα της όρθοδοξίας αναφερθείς εις τούς μακρούς καί άτρύτους άγώνας της από των Άποστολικών χρόνων καί μέχρις ήμιν.

Τήν όλοκλήρωσιν του έορτασμού συνέχισεν ή αύτή αξιόλογος χορωδία μέ άρίστην απόδοσιν εις κατανυκτικότητα καταχειροκροτηθείσα από τό πλήθος.

Αξιζει κάθε έπαινος εις τήν καταβαλομένην προσπάθειαν διά τήν ανάδειξιν του ψαλτηρίου εις τήν Έκκλησίαν μας τόσον υπό του χοράρχου κ. Μακρή όσον καί της τριακονταμελούς χορωδίας. Εύγε εις τούς μοχθούντας διά τήν δόξαν του Θεού.

Ούτω λοιπόν έκλεισε ή ώραία τελετή διά τό παρόν έτος μέ τήν έλπίδα καί τήν εύχήν της συνεχούς καί εις τό διηνεκές μεγαλουργίας της Όρθοδοξίας καί της πρός αύτήν τιμής των τέκνων της.

Η 30μελής ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΧΟΡΩΔΙΑ, υπό τήν Δ/νσι του ίδρυτου της ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗ, απέδωσε μέ βυζαντινή μεγαλοπρέπεια επίκαιρους ύμνους. Ίδιαιτέρα έντύπωσι έπροξένησε τό κράτημα (τοτο-τερικεμ) του Ίωάν. Πρωτοψάλτου του Τραπεζουντίου, 18ος αϊ.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί, εὐφροσύνης ἀνάπλεως ἐπέλαμψε σήμερον» ἀγαπητοί, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Πάσχα τήν καλοῦμεν πρό τοῦ Σωτηρίου Πάσχα. Λαμπρή, πρό τῆς Ἀναστασίμου Λαμπρῆς εἶναι ἡ παροῦσα Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Διό καί ἐνθουσιώδης ἀντηχεῖ μέχρι περάτων ὁ ὕμνος, «ἀστράπτει καί λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ».

Νίκη κατά τοῦ θανάτου καί τῆς ἀμαρτίας, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Νίκη κατά τῆς αἵρέσεως καί τῆς πλάνης, ἡ Ὁρθόδοξος πίστις.

Θά ἡδύνατο μάλιστα νά λεχθῇ πῶς ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας κατά τῶν αἱρέσεων, ὅχι μόνον εἶναι συνέπεια τῆς Νίκης τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλά καί τήν καταξιώνει. Διότι, ἐάν ἐπεκράτει ἡ πλάνη τῶν αἱρέσεων, τότε ἀσφαλῶς θά ἐθριάμβευε καί πάλιν ὁ Ἄδης, ὁ θάνατος καί ὁ Διάβολος, ἐπειδὴ ἡ αἵρεσις ὁδηγεῖ εἰς τόν θάνατον καί καταβιβάζει εἰς τόν Ἄδην, διότι ὁ διάβολος δέν αἰχμαλωτίζει μόνον τὰς ψυχὰς τῶν ἀμετανοήτων ἀμαρτωλῶν, ἀλλά καί τῶν ἐπιμενόντων εἰς τήν πλάνην αἱρετικῶν.

Νίκην λοιπόν καί θρίαμβον ἐξαγγέλλει ἡ σημερινή πανέκλαμπος ἡμέρα. Καί αὐτὴν τήν Νίκην συνεκεντρώθημεν σήμερον νά πανηγυρίσωμεν.

Ὅπως δέ κάθε νίκη προϋποθέτει μάχην σκληράν καί συνήθως πολύνεκρον, ὁμοίως καί ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας προῆλθεν ἀπὸ τιτανεῖους ἀγῶνος τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐναντίον τῶν αἱρέσεων. Ἀγῶνας πού δέν περιωρίσθησαν μόνον εἰς συγγράματα Θεολογικά καί κηρύγματα ἀντιαιρετικά, ὥς συμβαίνει σήμερον μέ τοὺς ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου λεγομένους συντηρητικούς, ἀλλ' ἐστοίχισαν μέ ἄφθονον μαρτυρικόν αἷμα.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ ὄχι μόνον τοὺς Μάρτυρας τῆς περιόδου τῆς εἰδωλολατρείας, ἀλλά καί τοὺς Μάρτυρας πού ἐθανάτωθησαν ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν, τοὺς ὁποίους καί ὀνομάζει Ὁμολογητάς.

Οἱ ἐπὶ Πατριάρχου Βέκκου, π.χ. καί Μιχαὴλ Παλαιολόγου, μαρτυρήσαντες Ἀγιορεῖται Μοναχοί, ἐπειδὴ δέν ἀνεγνώρισαν τὴν ψευδένωσιν κατὰ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Λυών

τό 1274, ἐδιώχθησαν ἀπὸ αἱρετικούς λατινόφρονas καί ὄχι ἀπὸ εἰδωλολάτρης καί τέλος ὑπέστησαν μαρτυρικόν θάνατον, ἴσοι γενόμενοι πρὸς τοὺς παλαιούς μάρτυρας.

Εἰς τὰ Συναξάρια τῶν Ἁγίων γίνεται λόγος διὰ τοὺς «Γραπτούς». Αὐτοί, ἦσαν ὁμολογηταί τῆς Ὁρθοδοξίας, πού οἱ ἀσεβεῖς Εἰκονομάχοι (829-842) ἔγραψαν μέ πυρακτωμένον σῖδηρον, εἰς τὰ μέτωπά τους προσβλητικές λέξεις, ὑποβάλλοντες αὐτοὺς εἰς τό φρικτὸν τοῦτο μαρτύριον.

Εἰς πολλοὺς δέ ἀκόμη Ὁμολογητάς ἔκαιον εἰκόνας εἰς τό στήθος καί ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των καί ἄλλα μύρια βασανιστήρια ἔκαναν μετὰ τοῦ ἰδίου πάθους τῶν εἰδωλολατρῶν τυράννων.

Ἡ νίκη λοιπόν τῆς Ὁρθοδοξίας, «κατὰ πασῶν τῶν Αἱρέσεων», ἐπετεύχθη κατόπιν σκληρῶν ἀγῶνων καί αἵματος.

Αὐτοί οἱ Ἀγωνισταί οἱ ἀλλέως «Θεηγόροι ὀπλῖται τῆς παρατάξεως Κυρίου», θά εἶναι καί τό θέμα τῆς σημερινῆς Ὁμιλίας μας.

Κορυφαῖοι, τῆς Ἱερᾶς Φάλαγγος τῶν Ἀγωνιστῶν, τῆς Παρατάξεως Κυρίου, ἦσαν οἱ Πανεύφημοι Ἀπόστολοι.

Πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι ἀντιμετωπίζουν τόν Κόσμον, ὑπὸ τὴν πλέον ἀποκρουστικὴν του μορφὴν τόν Ρωμαϊκὸν Ὀλοκληρωτισμόν.

Πρῶτοι ἀγωνίζονται ἐναντίον ἐκείνων, πού ἐπιχειροῦν τὴν νοθείαν, καί παραχάραξιν τῆς Διδασκαλίας, πού τοὺς ἐνεπιστεύθη ὁ Συνάναρχος «Πατρί καί Πνεύματι» Λόγος, τοῦ Πατρὸς καί ἐπιπόθητος Ἰησοῦς.

Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος ἐπενέργεια τοῦ Παρακλήτου εἰς τό Ὑπερῶν τῆς Πεντηκοστῆς, καί τό φῶς τό ἐκτύφλωτικόν τῆς Δαμασκοῦ, σχετικῶς μέ τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ἀνέδειξεν αὐτοὺς μύστας καί ἀληθεῖς Θεολόγους, ἥτοι νόας κατευθυνομένους ἀπὸ τόν ἴδιον τόν Θεόν τοὺς ὁμολογοῦντας τόν Χριστόν Θεόν ἀληθῆ.

Ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἡ μυστικὴ αὕτη ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὥς εἰδικὴ χαρισματικὴ κατάστασις, ἐδόθη ὥς ὄρωρᾷ διότι πράγματι ἀνεδείχθησαν ἄξιοι τοῦ Θεολογικοῦ χαρίσματος.

Ἡ ταπείνωσις, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ ἐκουσίᾳ πτωχεία, ἡ ἀγωνιστικότητα, ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ καί τὸ φιλάδελφον, ὅλα αὐτὰ συνέθεσαν τὸ Ἀποστολικὸν ἦθος, χωρὶς τὸ ὁποῖον δέν νοεῖται Ἀγωνιστὴς Ὁρθοδοξίας.

Ἀπ' ἐναντίας, «ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα» ἦσαν, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι διὰ τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Διότι Νέρων καὶ διώκεται ἐν γένει ἦσαν ὁ Κόσμος. Καὶ ὁ Κόσμος παρ' ὅλα τὰ φόβητρα καὶ τὴν ἰσχύν του, εὗρίσκετο σαφῶς ἔξω ἀπὸ τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ λαλοῦντες τὰ διεστραμμένα ἄνδρες, ἦσαν οἱ λύκοι μέ τὸ ἐνδύμα τοῦ προβάτου, πού ἐκινουῖντο μέσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ ποιμνίου καὶ ἀπέσπων Μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

Κόσμος λοιπὸν καὶ αἰρετικοὶ οἱ δύο τρομεροὶ ἀντίπαλοι τῶν πανευφύμων Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους οὗτοι ἀντιμετώπισαν νικηφόρως.

Ἀπόστολοι οἱ πρῶτοι Ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶπομεν, οἱ ὁποῖοι ἐδραΐωσαν ἀμετακινήτως τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν, ἀλλὰ καὶ ἄφησαν ἄφθαρτα πρότυπα ἀγωνιστῶν.

Ἐκτοτε, βασικόν στοιχεῖον ἀγωνιστικῆς Συνειδήσεως, θὰ εἶναι ἡ ἀποστολικότης, ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς πιστῆς συνεχείας τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν ἀγωνιστῶν.

Ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ Κόσμου, ὁ ὁποῖος τονίζομεν, παραμένει ἀσχετος καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῶν ἐκάστοτε ἀναφυομένων ἑτεροδιδασκαλιῶν, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Ἀγωνίζεται, διὰ τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων, τῶν Ἀπολογητῶν, τῶν Ἀντιαιρετικῶν συγγραφέων, ὅλοι αὐτοὶ συνέχισαν τὴν Παράδοσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων,

Ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκφωνῶν τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

ἔξω Ἀποστολικῶς καί ἔξω τοῦ Κόσμου, καί διὰ τοῦτο ἔμισε αὐτούς ὁ Κόσμος.

Προσυπογράφουν δέ μέ τό μαρτυρικόν των αἷμα, τήν πίστιν καί τήν ὁμολογίαν των.

Ἀνθρώποι ἀπλοί ἐκ τοῦ Λαοῦ, ἀνώνυμοι καί ἀσήμαντοι, χωρίς τίτλους καί ἀξιώματα, καί πολλάκις δοῦλοι, μέ μόνον ἐφόδιον τόν ἱερόν των ζῆλον, ἀποτελοῦν ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον τούς «Θεηγόρους ὀπλίτας, τῆς Παρατάξεως Κυρίου».

Ἀγωνιζομένη ἡ Ἐκκλησία, ἐναντίον τοῦ Κόσμου, καί αἰμορραγοῦσα, ἀλλά πάντα νικῶσα καί θριαμβεύουσα, φθάνει μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Ὁ εὐσεβὴς Αὐτοκράτωρ, ἐνισχυμένος καί ἀπό τό ὄραμα τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀλλά καί ἐμπνεόμενος ἀπό τήν εὐσέβειαν τῆς ἁγίας του Μητρός Ἑλένης, διαγορεύει ἐπισήμως τήν νίκην τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ Κόσμου. Τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων πού ὑπέγραψεν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος τό 313 μ.Χ. ἀποτελεῖ τόν σημαντικώτερον σταθμόν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἐξέρχεται νικῶσα ἐκ τῶν κατακομβῶν, ὡς ὁ Ἥλιος μετὰ ἀπό φοβερὰν καταιγίδα.

Εἶναι ὅμως τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων καί ἡ ἀφετηρία ἑνός νέου πειρασμοῦ, τόν ὁποῖον θά ἀρχίσῃ νά ἀντιμετωπίζῃ ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ Κόσμος δηλαδή, πού ἐκινεῖτο ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησίαν κατά τήν περίοδον τῶν διωγμῶν, εἰσέρχεται τώρα, μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Εἰσέρχεται ὡς ἐξουσία, ἐνίστε δῆθεν προστατευτική τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί δυναστική. Δέν ἀργεῖ δέ ἡ ἐξουσία τοῦ Κόσμου νά ὑποκαταστήσῃ πολλάκις τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς ταπεινὴν θεραπαινίδα. Ἀναβιβάζει καί καταβιβάζει ἡ Κοσμικὴ Ἐξουσία Πατριάρχας καί Ἐπισκόπους. Ὑποχρεώνει τούς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας νά δώσουν διαβεβαίωσιν ὑποταγῆς εἰς τόν Κοσμικόν Ἀρχοντα, ὅστις τότε καί μόνον ὑπογράφει τό Διάταγμα καταστάσεως τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τήν ἐπαρχίαν του. Ὁ Ἐπίσκοπος ὅμως πιστεύομεν ὅτι ἐκλέγεται τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τῆς ψήφου κλήρου καί λαοῦ. Κατεπεμβαίνει ἐνίστε ὁ Κόσμος εἰς

τά ἐσωτερικά ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπιβάλλει ἡ ἀσεβεῖς μεταρρυθμίσεις ἢ κατεγνωσμένας αἵρέσεις.

Κλασικόν παράδειγμα ἀθέσμου καί βιαίας ἀναμίξεως τῆς Κοσμικῆς Ἐξουσίας, δηλαδή τοῦ Κόσμου, πρὸς ἐπικράτησιν ἀσεβῶν μεταρρυθμίσεων ἢ ἀντορθοδόξων διδασκαλιῶν, εἶναι καί ἡ συγκρότησις, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, μεγάλης Συνόδου ἐκ 300 Ἐπισκόπων τό 754 εἰς Ἱέρειαν τοῦ Βοσπόρου, ἡ ὁποία ἀνεθεμάτισε τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, «ὡς ἐπιρρεπὴ πρὸς τόν Μωαμεθανισμόν, ἐχθρόν τῆς Αὐτοκρατορίας, διδάσκαλον τῆς ἀσεβείας καί διαστρεβλωτὴν τῶν Γραφῶν».

Διεύθυνσε δέ τόν κάτωθι παρανομώτατον ὅρον.

«Ὁ τολμῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος κατασκευάσαι εἰκόνα ἢ προσκυνῆσαι ἢ στήσαι ἐν Ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἰδιωτικῷ οἴκῳ ἢ κρύψαι, εἰ μὲν ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος εἶεν καθαιρεῖσθω. Εἰς δέ μονάζων ἢ λαϊκῶν ἀναθεματιζέσθω καί τοῖς βασιλικαῖς νόμοις ὑπεύθυνος ἔστω, ὡς ἐνάντιος τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων καί ἐχθρὸς τῶν πατρικῶν δογμάτων».

Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ὁ Κόσμος εἰσῆλθεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί δι' ἑνός ἄλλου τρόπου, ἐξ' ἰσοῦ καταστρεπτικοῦ καί ὀλεθρίου.

Δηλαδή, ὅταν μερικοὶ ἀσθενεῖς περὶ τήν πίστιν, ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τήν αὐστηρότητα τῆς Εὐαγγελικῆς Ἠθικῆς, ἔρρεπον εἰς ἀποκτησιν ὕλικῶν ἀγαθῶν, ἀτομικῶν ἐπιδιώξεων, ἐπιδιώκοντες συμβιβασμούς μετὰ τοῦ Κόσμου, παρά τήν ρητὴν προειδοποίησιν τοῦ Σωτῆρος ὅτι, «οὐ δύνασθε δυσὶν κυρίοις δουλεῖν, Θεῷ καί Μαρωνᾷ».

Κάποιος Ρώσος στοχαστὴς Μπερδιάγεφ παρατηρεῖ χαρακτηριστικά.

«Ὅταν ἔπαυσαν οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἤρχισεν ἡ Ἐκκλησία νά καταδιώκῃ τόν Χριστιανισμόν».

Δηλαδή ἐδημιουργήθη ἡ τάσις, ὁρισμένοι φιλόκοσμοι Ποιμένες νά στηρίζωνται εἰς τήν εὐνοίαν τῶν κοσμικῶν Ἀρχόντων, διὰ νά καταδιώκουν τούς «ἐλαχίστους ἀδελφούς», τοῦ Ἰησοῦ, ἐπειδὴ οἱ τελευταῖοι μέ τήν ἀγιότητα τοῦ βίου των, ἤλεγχον τήν ἀσέβειαν τῶν πρώτων.

Ἡ πλέον κραυγαλέα ἀπόδειξις τοῦ διωγμοῦ τῶν μιμητῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ μίαν Κοσμικὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, πού στηρίζεται, ὄχι εἰς τὸ κατὰ Χριστὸν Δίκαιον, ἀλλὰ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Καίσαρος, εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Τὸν Γίγαντα τοῦτον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸν συμπολίτην τῶν Ἀγίων, ἐδίκασαν καὶ κατεδίκασαν, ἀνυπόληπτοι Ἀρχιερεῖς ὑποστηριζόμενοι ἀπὸ τὴν Αὐτοκράτορα Εὐδοξίαν, δηλαδὴ τὸν Κόσμον.

Ἐπίσης τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς ἀποδεικνύει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ γεγονός τῆς Εἰκονομαχίας. Ποῖος εἰσηγήθη τὴν ἀσεβῆ μεταρρύθμιον τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων; Ὁ Κόσμος, ἡ Κοσμικὴ Ἐξουσία.

Ποῖος ἐπέβαλε τὰς ἀπόψεις τῶν εἰκονομάχων καὶ κατεδίωξε τοὺς ἀσπαζομένους τὰς ἁγίας Εἰκόνας καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ Κόσμος, ἡ Κοσμικὴ Ἐξουσία.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων καὶ ἐντεῦθεν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία δηλαδὴ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἡ ὠραιότατὴ Νύμφη τοῦ Ἀρνίου, ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον τῆς κοσμοποιήσεως. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, χωρὶς κίνδυνον ὑπερβολῆς, ὅτι μετὰ τὸν Μ. Κωνσταντῖνον ἐμφανίζεται πολλάκις μία ἄλλη Ἐκκλησία· ἡ Ἐκκλησία τοῦ κόσμου, ἡ Κομοεκκλησία.

Ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μυστικὴ συνέχεια τοῦ Παραδείσου δὲν ἐχάθη βεβαίως· οὔτε ποτὲ θὰ χαθῇ, διότι ἡ ζωοποιοῦσα αὐτὴν δύναμις εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ κεφαλὴ τῆς ὁ Χριστός, ὅστις καὶ μᾶς βεβαιώνει. «Ἰδοὺ, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Καταφεύγει ὅμως, πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς ἐρήμους. Εἰς τὴν ἔρημον ἀνθοῦν τὰ κρίνα καὶ ἀναβλύζουν αἱ πηγαὶ τῆς Χάριτος. Ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα νὰ ὑπαινίσσεται τὸ γνωστὸν ἀγιογραφικὸν χωρίον. «Ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μάλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα».

Δηλαδὴ, ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ καταφυγοῦσα Ἐκκλησία, ἔχει πολλὰ τὰ τέκνα, τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς ἁγίους, τοὺς ζηλωτάς, καὶ ὄχι ἐκείνη πού «προστατεύεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα» δηλαδὴ τὸν Καίσαρα, τὴν Κοσμικὴν Ἐξουσίαν.

Ἐκεῖ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐρήμου, ὥς καταφύγωμεν, διὰ νὰ συναντήσωμεν τοὺς Ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τὴν ἔρημον λειτουργοῦν αἱ Θεολογικαὶ Σχολαὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν εἶναι βεβαίως καλλιμάρμαρα μέγαρα. Οὔτε διδάσκουν εἰς αὐτὰς πολῦτιτλοι καὶ κοσμογυρισμένοι, Δυτικὸπληκτοι Καθηγηταί.

Πρόκειται περὶ ἀπροσίτων Ἀσκητηρίων. Περί σπηλαίων, περὶ ὁπῶν τῆς γῆς, ὅπου παραμένουν εἰς αὐτὰ ἔνσαρκοι Ἄγγελοι, αὐστηροδαῖοι Ἀσκηταί· πιστοὶ τηρηταὶ τῶν ἐνταλμάτων τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων.

Ἐνα τοιοῦτον Ἀσκητήριον εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου εἶναι τὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Εἰς αὐτὸ φοιτᾷ ὁ μέγιστος τῶν Θεολόγων, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινάει διὰ νὰ δώσῃ τὴν μάχην ἐναντίον τοῦ Ἀρείου. Μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ἀσκητήρια τῆς Αἰγύπτου, τῆς Λιβύης καὶ τοῦ Σινᾶ, τοῦ Ἰορδάνου καὶ τῆς Παλαιστίνης, τῆς Συρίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Γαλησίου καὶ τοῦ Λάτρου, τοῦ Ἀθῶ καὶ τῆς Ἑλλάδος, διασώζεται τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς Ἁγίους Τοῦ Ἀποστόλου.

Τὸ ἀξιοθαύμαστον εἶναι, ὅπως πληροφορούμεθα ἀπὸ τὰ Ἀσκητικὰ συγγράμματα καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τὴν «Λαυσαϊκὴν Ἱστορίαν» καὶ τὸν «Εὐεργετινόν» ὅτι εἰς ἐκεῖνα τὰ Ἀσκητήρια, ὅπου ὁ νοῦς ἀνήρχετο καὶ ἐβλεπε τὰς ὑψηλὰς θεωρίας καὶ ὁπτασίας διὰ τῶν ἐσωτερικῶν ὀφθαλμῶν, ἐμελετᾶτο συστηματικῶς ἡ Ἁγία Γραφή καὶ συνετηρεῖτο ἡ Παράδοσις ἡ Ἀποστολικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ.

Ἀπὸ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς χώρους, τοὺς ἡγιασμένους ἐξορμοῦν οἱ Ἀγωνισταὶ τῆς ἀληθείας. Ἐχουν ἤδη ἀνεπτυγμένον τὸ αἰσθητήριον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συντελοῦν διὰ τῶν κηρυγμάτων τοὺς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἀντιαιρετικῆς Συνειδήσεως μεταξὺ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφῶν.

Καὶ ἀργότερα ἡ Ἐκκλησία, ὡς πνευματικὴ πλέον Ἐξουσία, ὑποστηριζομένη ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, συγκαλεῖ τὰς Συνόδους καὶ καταδικάζει τὰς αἵρέσεις. Ἐάν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, καίτοι ἀπλοῦς διάκονος, δὲν κατήγγειλε τὸν Ἀρειὸν ὡς αἰρετικόν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας ἀσφαλῶς δὲν θὰ συνεκάλει

τοπικήν Σύνοδον κατ' ἀρχήν, διά νά καταδικάσῃ τήν αἵρεσιν καί ἴσως ἡ αἵρεσις θά ὑπέβηκε ὡς ἀπλή δοξασία καί θά παραμόρφωνε τήν Ἀλήθειαν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

Πρῶτα λοιπόν ἐκινήθη ὁ ἀγωνιστής εἰς τήν ἐπισήμανσιν τοῦ κινδύνου καί μετὰ ἡ Ἐκκλησία ἔθεσε τό ζήτημα τῆς αἵρέσεως.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὀφείλει τόν θρίαμβόν της, κατά πασῶν τῶν αἵρέσεων, εἰς τοὺς Ἀγωνιστάς αὐτοὺς, πολλοί τῶν ὁποίων ὑπέστησαν διώξεις καί μαρτυρικόν θάνατον.

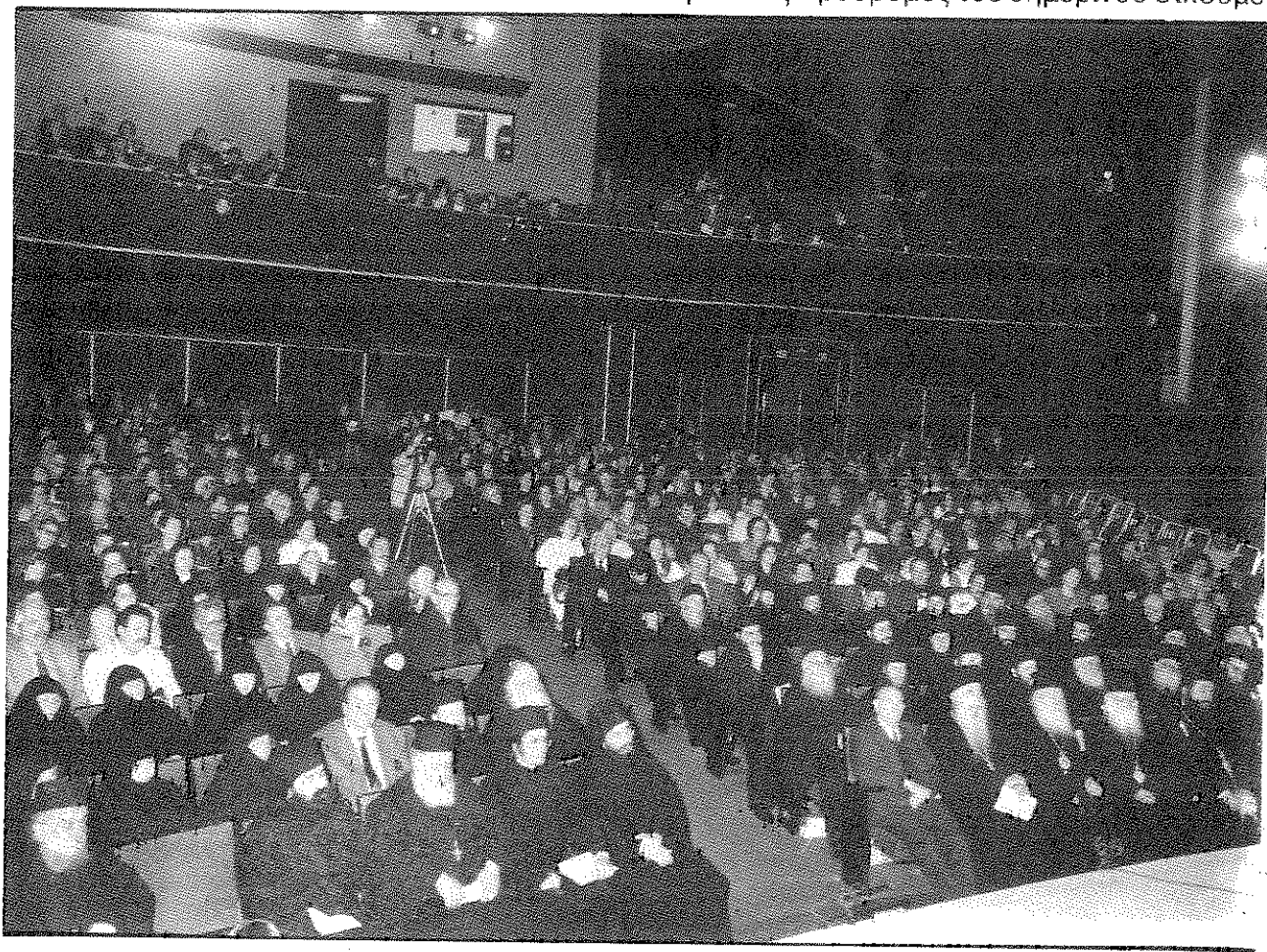
Ἡ δρᾶσις τῶν Ἀγωνιστῶν τούτων εἶχεν ἐνίστε ὡς ἀποτέλεσμα καί τήν δημιουργίαν Ὁρθόδοξων Λαϊκῶν Κινήματων, ὡς ἡμεῖς σήμερον. Καί αὐτά τά Ὁρθόδοξα Λαϊκά Κινήματα συνεχίζουν τήν ἐννοιαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πολλάκις ἀντιμετώπισεν τόν Κόσμον καί τήν Κοσμο-Ἐκκλησίαν.

Θά περιγράψωμεν δι' ὀλίγων μερικά Ὁρθόδοξα Λαϊκά Κινήματα, εἰς τὰ ὁποῖα χωρίς ἄλλο ὀφείλεται καί ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δυναμικόν, πανίσχυρον, καί ἀγωνιστικόν τό κίνημα τῶν Στουδιτῶν. Ἐμπνευστής καί δημιουργός ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης. Ὁρμητήριον τοῦ Κινήματος, ἡ Μονή Σακκουδίωνος καί κατόπιν ἡ τοῦ Στουδίου τῆς Κων/λεως.

Οἱ Στουδίται, ἡγωνίσθησαν διά τήν ἠθικήν αὐστηρότητα καί κατεφέρθησαν δριμύτατα ἐναντίον τοῦ ἐκθέσμου καί παρανόμου γάμου τοῦ Αὐτοκράτορος Κων/νου τοῦ δού, τόν ὁποῖον ἐχαρακτήρισαν μοιχεῖαν.

Ἠγωνίσθησαν ἐναντίον τοῦ παρεμβατισμοῦ τῆς Κοσμικῆς Ἐξουσίας εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας καί τέλος, ἀντιμετώπισαν τήν ἀσεβῆ μεταρρύθμισιν τῶν Εἰκονομάχων πού ἦτο ἓνας Πρόδρομος τοῦ σημερινοῦ Οἰκουμε-

Σύσσωμος ἡ παρουσία τοῦ ἀγωνιζομένου κλήρου καί λαοῦ τῶν Γ.Ο.Χ., ὑπῆρξε μιά σιωπηρὴ ἀπάντησι στά καταλυτικὰ σχέδια κατὰ τῆς φιλαττῆς Ὁρθοδοξίας μας.

νισμού. Οί αγώνες τών Στουδιτών υπήρξαν σκληροί καί άδυσώπητοι μέ Μάρτυρας καί Όμολογητάς. Είς τούς Στουδίτας δέ όφείλεται καί ή νίκη τής Όρθοδοξίας, πού έπεσφράγισεν ή Ζ΄ Αγία Οικουμενική Σύνοδος.

Μετά τό κίνημα τών Στουδιτών, σημαντικό καί αξιόλογον υπήρξε καί τό κίνημα τών Ζηλωτών. Οί «Ζηλωταί» παρατηρεί ό Ρώσος ιστορικός Βασίλιεφ - «υπέρμαχοι τής έλευθερίας καί τής ανεξαρτησίας τής Έκκλησίας, άντετίθεντο στήν επέμβαση του Κράτους είς τά Έκκλησιαστικά ζητήματα...». Καί συνεχίζει ό ίδιος Ιστορικός, «άπό τήν πλευράν αύτήν οί ιδέες τών Ζηλωτών ήσαν όμοιες μέ ταις του περιφήμου Θεοδώρου του Στουδίτου».

Οί Ζηλωταί ένεφανίσθησαν είς τό Βυζάντιον έξ άφορμής τής συγκλήσεως τής ψευδοσυνόδου τής Λυών τό 1274. Όφείλεται δέ είς τούς Ζηλωτάς ή ματαίωσις τής Ψευδενώσεως, τήν όποίαν έπεδίωκεν ό Αυτοκράτωρ Μιχαήλ Η΄ ό Παλαιολόγος.

Μέ άλλους λόγους, οί «Ζηλωταί» έπέτυχον τήν ματαίωση τής ύποδουλώσεως τής Όρθοδοξίας άπό τόν Παπισμόν.

Από τό Όρθόδοξον Κίνημα τών Ζηλωτών κατάγονται πνευματικώς οί δύο Μεγάλοι Πατέρες, Μάρκος ό Εϋγενικός καί Γρηγόριος ό Παλαμάς. Ό Άγιος Μάρκος ό Εϋγενικός, ό όποίος καί διέσωσε τήν τιμήν καί τήν ύπόστασιν τής Όρθοδοξίας, ήγωνίσθη υπερανθρώπως είς Φερράραν καί Φλωρεντίαν κατά τής ψευδενώσεως μέ τόν Πάπαν.

Είς τά Όρθόδοξα Χριστιανικά Κινήματα θά πρέπει νά κατατάξωμεν καί τό κίνημα τών Ησυχαστών, τό όποίον έδημιούργησεν ό Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς, Άρχιεπίσκοπος Θεσ/νίκης.

Τό Ησυχαστικόν τουτο Κίνημα είχε σαφώς, άντιπαπικόν χαρακτήρα καί προέβαλε τήν Όρθόδοξον Θεολογίαν, επί του ζητήματος τής ουσίας καί τών ενεργειών του Θεού. Συνειδητοποίησε δέ τό βάθος καί τήν έκταση τής Όρθοδοξίας καί υπεγράμμισε τό άγεφύρωτον χάσμα μεταξύ Όρθοδοξίας καί Παπισμού.

Μετά τήν άλωση τής Κων/λεως άπό τούς Τούρκους, ό Όρθόδοξος Έλληνισμός εισέρχεται είς τό άφεγγον σκότος τής δουλείας. «Όλα τάσκιαζε ή φοβέρα καί τά πλάκωνε ή σκλαβιά».

Τήν θέσιν του Κόσμου τώρα κατέλαβεν ό άλλόθρησκος τύραννος. Όπου δέν έπεκράτουν οί Τούρκοι, τήν θέσιν τούτων κατελάμβανεν ό πάντοτε ύπουλος καί σκοτεινός Παπισμός. Κατά τήν περίοδον αύτήν, ή πάλη καί ή σύγκρουσις μέ τόν Κόσμον αποβαίνει δραματική καί ή Όρθοδοξία εύρίσκεται είς μεγάλον κίνδυνον.

Έγείρονται, ως είπομεν, δύο μεγάλοι κίνδυνοι. Ό Έξισλαμισμός τών Όρθοδόξων Έλλήνων καί ό Έκφραγγισμός των. Η Έκκλησία άγωνίζεται διά νά εύρίσκεται πλησιέστερον προς τόν Λαόν, χωρίς όμως νά λείπουν καί περιπτώσεις παρεμβάσεως τής Κοσμικής Έξουσίας είς τά έσωτερικά τής Έκκλησίας, όπως άνοδος καί κάθοδος Πατριαρχών, άπό τό ένα μέρος καί άπόπειρα βιαίας έπιβολής του συνεκκλησιασμού καί συμπροσευχής Όρθοδόξων καί Φράγκων είς τά Έπτάνησα άπό τό άλλο.

Καί έδω ή μάχη τής Όρθοδοξίας δίδεται άπό τούς αγωνιστάς της. Κέντρα καί όρμητήρια του άγώνος τά Όρθόδοξα Μοναστήρια. Άγωνισταί δέ τής Όρθοδοξίας, ως επί τό πλείστον, οί Μοναχοί.

Ένας Μοναχός ό Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός 1714-1779, άναδεικνύεται όχι μόνον φλογερός αγωνιστής, πού έπεσφράγισε τήν δρᾶσιν του μέ μαρτυρικόν θάνατον, αλλά καί ό έμπνευσμένος διδάσκαλος του Γένους, πού έφώτισε τό σκοτάδι τής σκλαβιάς καί έξουδετέρωσε τόν κίνδυνον του πνευματικού θρησκευτικού καί κοινωνικού άφανισμού του Γένους.

Ό Άγιος Κοσμάς φωτισμένος άπό τό Πνεϋμα τό Άγιον καί έχων τεράστιον πεδίων γνώσεως καί πείρας διέβλεψεν ότι ό μεγάλος κίνδυνος τής Όρθοδοξίας δέν είναι τόσον οί Τούρκοι, όσον ό Παπισμός.

Δι' αύτό καί παραγγέλει δι' όσα δεινά θά εύρουν τήν Έκκλησίαν καί τό Έθνος, «τόν Πάπαν νά καταρᾶσθε»! Καί πράγματι βλέπομεν σήμερα, ότι όλα τά νήματα εναντίον τής Όρθοδοξίας κινούνται άπό τό Βατικανόν. Τουτον λοιπόν τόν λόγον του Άγίου επαναλαμβάνω καί έγώ καί σᾶς λέγω:

«Τόν Πάπαν νά καταρᾶσθε».

Τά πλήθη τών Νεομαρτύρων αποδεικνύουν ότι ή Όρθοδοξία καί κατά τά μαύρα εκείνα χρόνια «έξηλθε νικῶσα καί ένίκησε».

Μετά τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Κόσμος καί πάλιν ἐπιδιώκει νά ὑποδουλώσῃ τήν Ἐκκλησίαν. Ἡ Δύσις καί ἡ Εὐρώπη δέν θά συγχωρήσουν ποτέ εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τό ὅτι, αὐτή καί μόνον αὐτή, ἐπραγματοποίησε τήν νεκρανάστασιν τοῦ ἔθνους. Ἐπιθυμοῦν λοιπόν νά τήν ταπεινώσουν, νά τήν ἀπομακρύνουν ἀπό τήν ζωὴν τοῦ ἔθνους. Ἔτσι, ἄνθρωποι δηλητηριασμένοι ἀπό τόν Δυτικόν Ὁρθολογισμόν καί τήν ἀθείαν καταλαμβάνουν Ἐκκλησιαστικά καί πολιτικά ἀξιώματα εἰς τό νεοσύστατον Κράτος τῶν Ἑλλήνων καί ἐπιδιώκουν νά μολύνουν τήν Ἐκκλησίαν μέ τὰς αἱρέσεις τῆς Δύσεως. Κατ' ἀρχήν, ἀποκόπτουν τήν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν, ἀπό τόν φυσικόν της κορμόν, ἀπό τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί ἀνακηρύσσουν τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν Αὐτοκέφαλον.

Ἐν συνεχείᾳ εἰσβάλλουν «λύκοι βαρεῖς» εἰς τήν Ἑλλάδα.

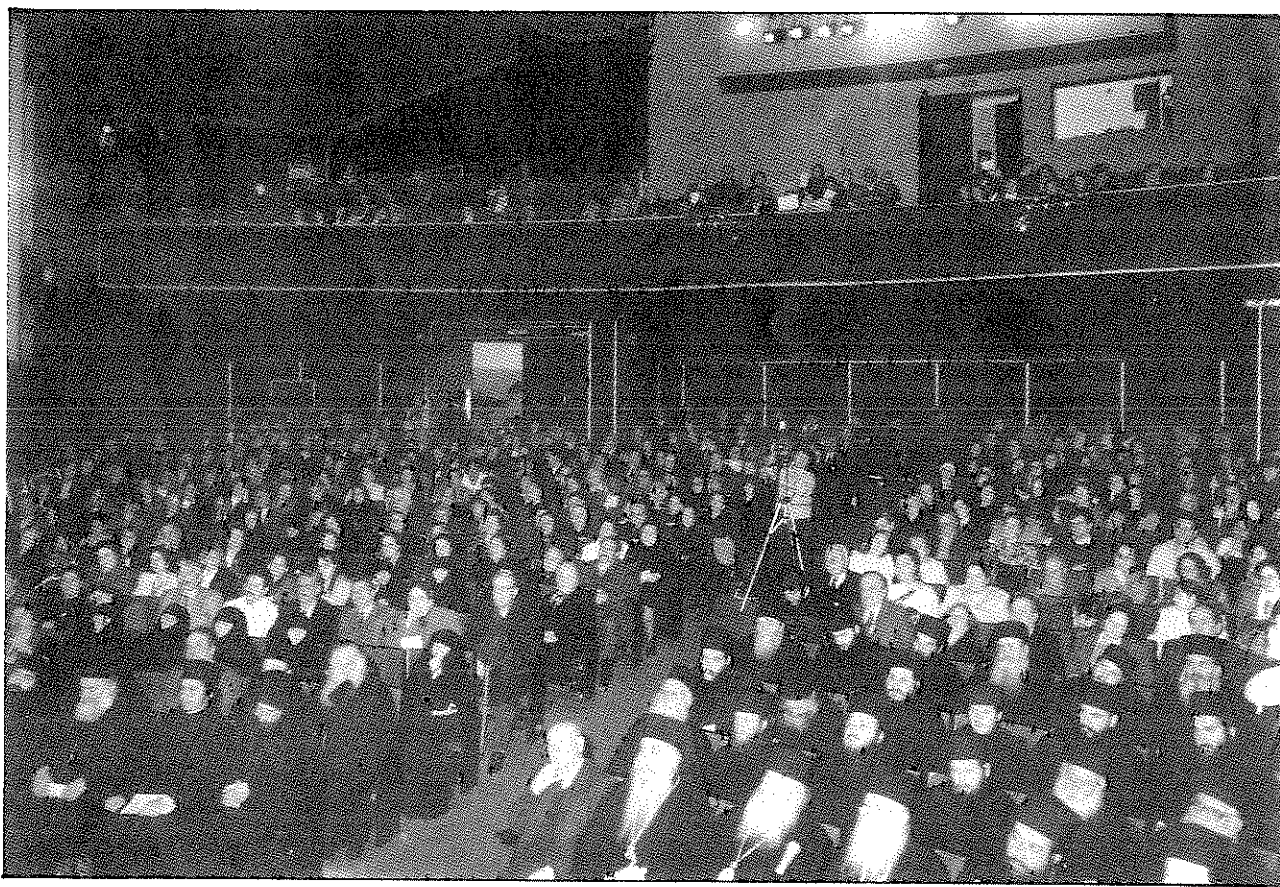
Φράγκοι, Προτεστάνται, Θεοσοφισταί Μασῶνοι καί ὅλοι αὐτοί, ὑπό τό πρόσχημα τῆς ἀγαθοεργίας, ἐπιζητοῦν τήν ἄλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Νέοι ἀγῶνες. Νέοι Ἀγωνισταί

Κων/νος Οἰκονόμου ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Κοσμάς Φλαμιᾶτος. Χριστόφορος Παναγιωτόπουλος ἢ Παπουλάκος: Ἀγωνίζονται καί αὐτοί μέ τήν σειρά τους, διά νά σωθῇ τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τὰς νέας συνωμοσίας ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ἀγὼν ἔχει καί Μάρτυρας. Ὁ Κοσμάς Φλαμιᾶτος ἀποθνήσκει εἰς τὰς φυλακάς Πατρῶν· ὁ Χριστόφορος Παναγιωτόπουλος εἰς τήν Μονήν Παναχράντου Ἄνδρου.

Κέντρον καί ὁρμητήριον τῶν νέων ἀγῶνων ἡ Μονή τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου στά Καλάβρυτα.

Τιμὴ καὶ δόξα στοὺς ἀθανάτους προμάχους τῆς πίστεως, ἀπέδωσαν κλῆρος καὶ λαός, καί κατὰ τὸν ἐφετεινόν ἐορτασμόν τῶν θριάμβων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐκτός ὅμως τῶν Ἀγωνιστῶν αὐτῶν συγκροτοῦνται καί Ὁρθόδοξα Λαϊκά Κινήματα, ὅπως ἡ «Φιλορθόδοξος Ἑταιρεία», ὑπό τήν σημαίαν τῆς ὁποίας ἡγωνίσθησαν οἱ ἄνωτέρω.

Σημαντικόν καί λίαν ἀξιόλογον, κατά τήν περίοδον αὐτήν ἦτο καί τό κίνημα τῶν Κολλυβάδων, πού ἐγεννήθη εἰς Ἅγιον Ὅρος. Ὁ Κωστής Μπαστιάς, ὁ κορυφαῖος Λογοτέχνης τῆς ἐποχῆς μας, παρατηρεῖ τά ἐξῆς χαρακτηριστικά. «Οἱ Κολλυβάδες ἐκφράζανε τόν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας νά κρατήσῃ τήν ἱεράν παράδοσιν ἀνόθευτον ἀπό συμβιβασμούς, πού θά νοθεύανε τήν μορφήν καί τήν οὐσίαν της. Διότι, μορφή καί οὐσία εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, εἶναι ἀλληλένδετα καί κάθε ρωγμή εἰς τήν θαυμαστήν αὐτήν ἐνότητα εἶναι φοβερόν τραῦμα. «Ταυτόν εἰπεῖν, οὐσία καί τύπος, ὅπως ἀκριβῶς ἔχει τόν χαρακτηρισμόν καί ὁ ἰδικός μας ἱερός ἀγῶν, τόν ὁποῖον θέλουν νά ὑποβιβάσουν οἱ νεωτερισάντες».

Ἀπό τό κίνημα εὐσεβείας τῶν Κολλυβάδων, προῆλθον Ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας, πρώτου μεγέθους, ὅπως ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Μακάριος Νοταρᾶς ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, οἱ Διηγηματογράφοι Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης καί Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης καί πλῆθος «ἱεροπρεπῶν κληρικῶν, πού ἐστάθησαν ὁδηγοί καί διδάσκαλοι τοῦ νεωτέρου Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ.

Τό κίνημα τῶν Κολλυβάδων εἶναι συνέχεια τῆς νοητῆς πνευματικῆς γραμμῆς, πού ξεκινάει ἀπό τόν Μέγαν Ἀθανάσιον, περνάει ἀπό τοὺς Στουδίτας, ἀπό τόν Μέγαν Φώτιον τόν Μάρκον τόν Εὐγενικόν, τόν Γρηγόριον Παλαμᾶν, Κοσμᾶν τόν Αἰτωλόν καί φθάνει ἕως τόν Ἅγιον Νικόδημον τόν Ἀγιορείτην. Πρόκειται δηλαδή διὰ τήν ἀπαρέγκλητον πορείαν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

Εἰς τά Ὁρθόδοξα Χριστιανικά Κινήματα κατατάσσεται μεταξύ τῶν πρώτων καί τό Κίνημα εὐσεβείας ἡμῶν τῶν Γνησ. Ὁρθοδ. Χριστιανῶν ἢ Παλαιοημερολογιτῶν, ὅπως, περιφρονητικά, ὠνομάσθημεν οἱ Ζηλωταί τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ἀντεδράσαμεν εἰς τήν ἀντικανονικήν, ἀντεκκλησιαστικήν καί ἀντορθόδοξον ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἀπό τό Φράγκικον.

Τό κίνημα εὐσεβείας τῶν Παλαιοημερολογι-

τῶν, ἐξεδηλώθη αὐθορμήτως, ὑπό πλήθους εὐσεβῶν Λαϊκῶν, τήν 12ην Μαρτίου 1924, ὅταν ὁ τότε κακῇ τῇ μοίρᾳ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος πού ἀντικανονικῶς ἀνῆλθεν εἰς τόν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον μέ τήν ἀριστίνδην Σύνοδον, «ἐτσουβάλιασε» κατά κυριολεξίαν 13 ἡμέρας καί «διέταξε» νά ὀνομασθῇ ἡ 12η εἰς 25ην Μαρτίου... Τό Κίνημα εὐσεβείας τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων μας, ἀποτελεῖ τήν πρώτην ἀντίδρασιν κατά τῶν Σατανικῶν Μεταρρυθμίσεων, πού εἶχαν προγραμματίσει οἱ Μασῶνοι, διὰ τοῦ Μασῶνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, καί κατά τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ κινδύνου, πού ὑφίσταται ἀπό τό 1920.

Χωρίς καμμίαν ἀλλαζονικήν διάθεσιν, θά πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ, τό Ἐκκλησιαστικόν μας κίνημα διέσωσε τήν ὑγιά ἐννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό τόν ἐορτολογικόν ἐθισμόν, πού ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς τήν καταστροφήν τῶν Πνευματικῶν συνόρων, δηλαδή τῶν Παραδόσεων.

Ὅσο τά χρόνια περνοῦν, προστίθενται καί νέα γεγονότα πού δικαιώνουν τὰς θέσεις τῶν ἀγῶνων ἡμῶν τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων.

Τό ἀνοιγμα τῶν σχέσεων μέ τόν Πάπαν μέ τίς συμπροσευχές ἀπό τήν Ἀσίζην μέχρι τό Σαμπεζύ καί τήν Μπελμπέτιον σχολήν τοῦ Λιβάνου, ἐνθα ὑπεγράφη κοινὴ πίστις μέ τοὺς Παπικούς καί ἡ ἐπὶ θύραις ἐνῶσις μέ τοὺς Ἀντιχαλκιδωνίους τοὺς ἀναθεματισθέντας ἀπὸ τὴν Δ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον μονοφυσίτας, διαβεβαιώνουν κάθε εὐσεβῆ χριστιανόν, ὅτι τό Ἡμερολογιακόν δέν ἦτο ἄλλο τί παρά ὁ Δούρειος ἵππος, πού ἐκρुβε μέσα του τοὺς κατασκόπους διὰ τήν ἄλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Το μέγεθος τῆς προσφορᾶς τῶν ἀγῶνων αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἐμμονῆς μας εἰς τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, θά τό κρίνουν εἰς τό μέλλον αἱ φιλενωτικαὶ ἐξελίξεις πού θά ἀκολουθήσουν καί θά δικαιώσουν πανηγυρικῶς τοὺς ὀνειδισμένους παλαιοημερολογίτας. Σήμερον δυστυχῶς τά πλοκάμια τοῦ ὀκτάποδος τέρατος (Μασωνισμός, Παπισμός, Οἰκουμενισμός, Προτεσταντισμός, Χιλιασμός, Ἑοκισμός, Ἀθεϊσμός, Ὑλισμός), ὅλο καί περισσότερον περισφίγγουν τόν Ὁρθόδοξον λαόν

τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἀπλώνονται ἐνδεδυμένα τό σκότος καί τό ψεῦδος, δελεάζοντα ὑποκριτικῶς μέ οἰκονομικὴν εὐημερίαν. Μέ τὴν δύναμιν δὲ πού διαθέτουν ὡς σκοτειναὶ δυνάμεις κατόρθωσαν δυστυχῶς νά εἰσέλθουν καί εἰς τόν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Ἰδοὺ λοιπόν διατί καί ὁ Θεάρεστος αὐτός ἀγὼν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εὐρίσκεται συνεχῶς εἰς δυσκόλους θέσεις μέ διαιρέσεις καί ἀντιθέσεις καί δέν ἤμπορεῖ νά ἀπαγγιστρωθῇ ἀπὸ τὴν τελματώδη κατάστασιν, γιὰ νά περάσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς ἀδρανοῦς ἀμύνης εἰς μίαν ἐνεργὸν δρᾶσιν.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὅμως παρ' ὅλα τα ἐμπόδια, ἐκφραζομένη καί βιουμένη ὑπὸ τῆς φρικτωρούσης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, οὐδέποτε θά συντριβῇ. Θά παραμείνῃ αἰωνία, αὐξανόμενη καί τελειούμενη ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς

ἔθεσε τὰ θεμέλια αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα Χριστοῦ εἶναι καί ὁ μοναδικὸς φορεὺς ἐκφράσεως τοῦ Γνησίου Ὁρθοδόξου φρονήματος.

Ὁρθῶς δὲ ἀναφέρει τό κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, «Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας ...καί ...ὁ πεσὼν ἐπὶ τόν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λικμήσῃ αὐτόν». Ὁ λίθος δὲ οὗτος εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καί ἐνώνει ὅλους τοὺς πιστοὺς λαοὺς εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος Αὐτῆς. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος θά ἐπιπέσῃ μέ ἐχθρικὰς διαθέσεις ἐπὶ τοῦτον τόν ἀκρογωνιαῖον λίθον, θά τσακισθῇ, εἰς ἐκεῖνον δὲ ἐπὶ τοῦ ὁποίου θά πέσῃ βαρὺς ὁ λίθος οὗτος, θά τὸν θρυμματίσῃ καί θά τὸν σκορπίσῃ ὡς σκόνην. Ὁλεθρὸς δηλαδὴ καί ἀφανισμὸς ἐπιφυ-

«Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν τῇ μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων ἀοιδίμων προμάχων τῆς πίστεως», εὐχεται ὁ ἱερολ. Διάκονος π. Γρηγόριος Ταυλάριος.

λάσσεται εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θά πολεμήσῃ τόν Χριστόν διότι θά ἀντικρύσῃ τήν ὀργήν Του πολεμῶντας τήν Ἐκκλησίαν Του.

Ἐνα μικρόν λοιπόν τμήμα αὐτοῦ τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου, ἕνα τμήμα δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καί τό κίνημα τῆς εὐσεβείας ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἄν καί μικρόν εἰς δύναμιν ἀριθμοῦ, πλούσιον ὅμως εἰς ἀλήθειαν καί ζήλον, ἔπescen ὡς ὀγκόλιθος ἀναπάντεχος εἰς τόν φιλενωτικόν δρόμον πού ἀνοιξαν οἱ νεωτερισταί τό 1924, πρὸς τόν Παπισμόν, τελευταίως δέ καί πρὸς τόν μονοφυσιτισμόν καί κυριολεκτικά τόν ἔφραξεν.

Ἐκθαμβοὶ λοιπόν, οἱ μεγαλεπίβολοι νέες στέκουν ἐμπρὸς εἰς τό ἐμπόδιον αὐτό καί ἐπὶ ἑβδομήντα (70) ἔτη, μελετοῦν καί σχεδιάζουν μέ πάθος σοφοὶ καί ἄσοφοι, τύπου Σπυρίδωνος Βλάχου καί Χριστοδοῦλου Βόλου, πῶς θά κομματιάσουν αὐτήν τήν πέτραν, διὰ νά τήν ἐξαλείψουν ἀπὸ τόν δρόμον τους, προκειμένου νά ἀποκαταστήσουν τήν ποθητὴν κοινωνίαν τους μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μέσα λοιπόν καί τρόποι ἀντίχριστοι διὰ τόν ὡς ἄνω σκοπὸν τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν ἐξουδετερώσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας. Ὅμως, μένουν κατάπληκτοι ἀπὸ τήν ἀνεξήγητον διαπίστωσιν ὅτι κάθε τεμάχιον ἔχει ἴσην βαρύτητα μέ ὁλόκληρον τόν λίθον.

Καί ἀφοῦ δέν κατορθώνουν τίποτε ἄλλο, προσπαθοῦν νά μειώσουν τάχα τήν ἀξίαν τοῦ λίθου ὡς διηρημένου εἰς τὰ μέρη τῶν μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦντων τὰ γεγονότα καί προβληματιζομένων νεοημερολογιτῶν.

Ὁ λίθος ὅμως οὗτος ἐκφράζων τήν ἀλήθειαν δέν φοβεῖται τοὺς τεμαχισμούς, δέν φοβεῖται τὰς διασπάσεις καί θά ἐξακολουθῇ νά φράσῃ τόν δρόμον ἔστω καί τεμαχισμένος μέχρις οὗ ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ τήν ποθητὴν ἐνωσίαν μας.

Ἐστω δέ πρὸς γνῶσιν ὅλων, ὅσων ἐπιβουλεύονται τήν ἀκεραιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καί ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐκφραζομένη Ὁρθοδοξία δέν θά πεθάνουν ποτέ!

Πέραν ὅμως ὅλων αὐτῶν ἐπιβάλλεται τό ἐρώτημα δι' ἕκαστον ἐξ' ἡμῶν, ἂν πράγματι εἶναι συνεχιστὴς τῶν μεγάλων Ἀγωνιστῶν καί Μαρτύρων τῆς πίστεως τῶν ἀγωνισθέντων

ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἐπάλξεων τῶν Ὁρθοδόξων Παραδόσεων;

Καί ἐάν δέν εἶναι ὁποῖος θά ἔπρεπε νά εἶναι διὰ νά θεωρῇται ἄξιος συνεχιστὴς τοῦ ἔργου Των καί ἐκφραστὴς τῆς αἱματοβαμμένης Ὁρθοδοξίας, ἂς ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνas του διότι ἡ κλήσις μας εἰς τόν ἱερόν ἀγῶνα εἶναι ἐκ Θεοῦ.

Διὰ τοῦτο εὐχόμεθα καί παρακαλοῦμεν, ἵνα ὁ Κύριος ἀποστείλλει καί πάλιν τήν ἐξ ὕψους ἀπαραίτητον δύναμιν, ὅπως καί κατὰ τόν καιρὸν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ὥστε, καθὼς τότε ἡ δύναμις τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ ἐμφανισθέντος Σταυροῦ διεβεβαίωσε τόν εὐσεβῆ Ἀυτοκράτορα τήν ἀλήθειαν καί ἐν συνεχείᾳ μέχρις ἡμῶν κατὰ τήν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925 τό αὐτό ἐπανελήφθη καί θεόθεν ἐβεβαιώθη τό δίκαιον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας, οὕτω καί σήμερον, ἂς οἰκονομήσῃ ὁ Πανάγαθος Θεός μίαν νέαν θείαν ἐπέμβασιν διὰ νά ἐνισχύσῃ τό ἀγωνιζόμενον εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς δέ ἄσεβεῖς περὶ τήν πίστιν καί παράδοσιν κατασχύνῃ καί λικμήσῃ.

Μετὰ ἀπὸ τήν συνοπτικὴν αὐτὴν παρουσίαν τῶν Ἀγωνιστῶν καί τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Κινήματων, ἐπιβάλλεται νά διατυπώσωμεν καί ὠρισμένα βασικά συμπεράσματα, ἀπολύτως ἀπαραίτητα, διὰ νά συνειδητοποιήσωμεν τήν εὐθύνην μας ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας.

1ον) Οἱ Ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸσον ὡς μεμονωμένα ἄτομα, ὅσον καί ὡς Ὁρθόδοξα Χριστιανικά Κινήματα, εἶναι οἱ γνήσιοι φορεῖς τοῦ Πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας καί οἱ μοναδικοὶ παράγοντες ἐπιβιώσεώς της.

2ον) Οἱ Ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας καί τὰ Ὁρθόδοξα Χριστιανικά Κινήματα εἶναι ἡ ἰδίᾳ ἡ Ἐκκλησία πού ἀντιμετωπίζει τόν Κόσμον εἰς τήν σατανικὴν του προσπάθειαν νά ἐκκοσμικεύσῃ τήν Ἐκκλησίαν.

3ον) Οὐδέποτε οἱ Ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας καί τὰ Ὁρθόδοξα Χριστιανικά Κινήματα διεννοήθησαν ἴδρυσιν ἄλλης «Ἐκκλησίας» διότι ἔχουν τήν αἴσθησιν, ὅτι κινοῦνται μέσα εἰς τὰς μυστικὰς διαστάσεις τῆς Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

4ον) Οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν, ἀποφάσεις καταδικαστικαί, πού ἐπεβλήθησαν εἰς Ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τῆς Κοσμοστηρίκτου

«Ἐκκλησίας» τοῦ νέου ἡμερολογίου, μᾶλλον δέ τοὺς ἀνέδειξαν.

5ον) Δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Συνείδησις, ἡ ὁποία συντηρεῖται διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν Παραδόσεων, διὰ τῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινωνίας, διὰ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως τῶν Δογματικῶν Ἀληθειῶν καὶ διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀποφυγῆς πάσης ὑπερβολῆς ὑπὸ τὸ πρόσχημα ζήλου, πέραν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισήμως παραδεδεγμένων, διότι μεταπιδᾷ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὁχθὴν τοῦ βλαπτικοῦ καὶ ἐγωϊστικοῦ φανατισμοῦ.

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Σήμερον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν κινδυνεύει ἡ Ὁρθοδοξία ὡς Ἀλήθεια, καὶ ὡς πηγὴ ψυχικοῦ δυναμισμοῦ τοῦ Ἑθνους μας.

Κινδυνεύει ἀπὸ τὰς αἱρέσεις πού κατέκλιναν τὴν χώραν μας, κινδυνεύει ὁμως ἐξ ἴσου σοβαρῶς καὶ ἀπὸ ἓνα πνεῦμα συμβιβασμοῦ

μέ τὰ ἀσυμβίβαστα πού παραχαράσσουν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῆς γνησιότητος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας. Κινδυνεύει ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸν ὕλισμόν πού δυστυχῶς ὑπείσθηθε καὶ εἰς τὰς τάξεις μας. Κινδυνεύει ἀπὸ τὸν οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλον καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ζήλου τῶν πραγματικῶς ζηλωτῶν.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν κίνδυνον αὐτόν μέ συνείδησιν εὐθύνης, μέ διάκρισιν, μέ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλον καὶ ἁγίαν ζωὴν καὶ ἀγωνιστικότητα.

Διὰ νὰ νικήσωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, θὰ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, μέ εἰλικρινῇ ταπεινώσιν, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὄχι ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ ἡμᾶς.

Θὰ εἶναι πλάνη νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ Ἥλιος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς λύχνους· πλάνη πού θὰ ὀδηγήσῃ εἰς φαρισαϊσμούς, εἰς ἐπικινδύνους ἐκτροπὰς, εἰς αἵρεσιν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐν μέσω τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων Χίου κ. Στεφάνου, Οἰνῆς κ. Ματθαίου, Δημητριάδος κ. Μαξίμου, Αὐλῶνος κ. Βικεντίου καὶ τοῦ εὐαγοῦς ἱεροῦ κλήρου.

Μέ τās σκέψεις αὐτās θά πρέπει νά συνεχίσωμεν τό Ὁρθόδοξον Χριστιανικόν Κίνημα εὐσεβείας, τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὅπως ἐπολιτογραφήθη εἰς τήν Ἱστορίαν. Τό Κίνημά μας αὐτό πού μās ἐκάλεσε ἡ Θεία Πρόνοια νά διακονήσωμεν, ἀποτελεῖ τόν τελευταῖον κρῖκον, εἰς τήν χρυσήν ἀλυσίδα τῶν Χριστιανικῶν Κινήματων, πού συνδέουν τόν Ὁρθόδοξον Ἑλληνισμόν μέ τήν Ὁρθοδοξίαν.

Κατά τήν Πανηγυρικὴν δέ αὐτὴν στιγμήν, δέν θά πρέπει νά λησμονήσωμεν καί ἐκείνους, πού ἔπεσαν μαχόμενοι εἰς τόν Ἱερόν ἡμῶν Ἀγῶνα, καί περί τῶν ὁποίων ἀναφέρει διεξοδικῶς ὁ Σεβασμιώτατος Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος εἰς τήν ἐξιστόρησιν τῶν διωγμῶν μας.

Ἄς εἴπωμεν πρὸς αὐτοὺς καί πρὸς τοὺς ἀνά τοὺς αἰῶνας ἕως τήν σήμερον μαρτυρήσαντας διὰ τήν Ὁρθοδοξίαν, ὁμολογητάς ἐκ βάθους τό «αἰωνία ἡ μνήμη».

Ἀγαπητοί: Δέν θά πρέπει νά φανῶμεν κατώτεροι τῶν πρό ἡμῶν ἀγωνισθέντων.

Ὁ Ἀγὼν αὐτός ἀποτελεῖ καί ἐκπλήρωσιν χρέους πρὸς τόν Ἑλληνισμόν, ὁ ὁποῖος κινδυνεύει μέ ἀφανισμόν. Μὲ πίστιν λοιπόν, πρὸς τήν ἱερότητα τοῦ Ἀγῶνος καί τῆς Πατρίδος μας, χωρὶς ἐγωΐσμούς καί φιλοπρωτίας, ἄς ὑποσχεθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἴμεθα ἐτοιμοί, μέ τήν Χάριν Του, καί δι' αὐτὴν ἀκόμη τήν θουσίαν τῆς ζωῆς μας.

Εἰς τήν ἀγωνιστικὴν μας αὐτὴν ἐξόρμησιν καλοῦμεν ὑπὸ τό λάβαρον τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξιας, ὅλους ὅσοι πιστεύουν εἰς Χριστόν καί Ἑλλάδα.

«ΟΣΟΙ ΠΙΣΤΟΙ, ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ»

Η ΛΑΜΠΡΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Γ.Ο.Χ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἡ πόλη μας, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν ὀφθαλμό τῆς Εὐρώπης, μās ἄφησε κληρονομία ἀνεκτίμητη ἓνα μεγάλο ἐπιφανὴ ἱεράρχη, τόν ἅγιον Γρηγόριο Παλαμᾶ, ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης. Ἄς μὴ ξαφνιάζονται οἱ ἄνθρωποι πού ἀγνοοῦν ἓνα τέτοιο θησαυρό, ἀπὸ τῆ πλημμυρίδα ἐκδηλώσεων πού ἐξελίσσονται κατὰ τῇ Β' Κυριακῇ τῶν νηστείων, πού εἶναι ἀφιερωμένη στὸν μεγάλο Ἱεράρχη, καί ἀφήνουν ἐντυπώσεις καί ἀναμνήσεις ἐκκωφαντικὲς σέ κάθε σημεῖο τῆς συμπτωτεύουσας.

Σέ μιά τέτοια πόλη ὅπου τό αὐθεντικό δύσκολα διαχωρίζεται ἀπὸ τό κίβδηλο, ἡ Ἱ. Μητρόπολις Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης ὑπὸ τίς εὐλογίες τοῦ ἐπὶ δεκαπενταετία «μηδέποτε δαπανώμενου» καί μέ συνεχῇ παραγωγικότητα ὁδηγοῦ καί ποιμένα, τοῦ γνήσιου ποιμνίου τῶν Θεσσαλονικέων Παναγιωτάτου κ.κ. Εὐθυμίου, ξεκίνησε ἀπὸ τόν ὄρθρο τῆς κυριώνυμης ἡμέρας τοῦ Παλαμᾶ μεγάλη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἀλλὰ καί λαμπρὲς πνευματικὲς ἐκδηλώσεις. Στὸν περικαλῇ Ἱ. ναὸ Παναγίας Γοργοῦπηκόου τῆς ἐνορίας περιοχῆς Εὐόσμου, τελέσθη ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, ὅπου χοροστάτησε ὁ Παναγιώτατος καί ἔλαβαν μέρος οἱ ἀρχιμανδρίτες: π. Διονύσιος Καλάργυρος, ὁ ὀρφανοτρόφος, ὁ πανοσιολογιώτατος ἅγιος καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφο-

θεοῦ καί πρωτοσύγγελος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης π. Μακάριος καθὼς καί ὁ ἱερομόναχος π. Στέφανος, ἐνῶ τό Ἅγιο Βῆμα ὑπηρετήσαν οἱ ἱεροδιάκονοι π. Ἀρτέμιος καί π. Θεωνᾶς. Ἡ πάνσεπτη αὐτὴ ὁμήγυρη κλήρου καί λαοῦ ἀπέδωσε φόρο τιμῆς στὴν ἰδιαίτερη γιὰ τήν πόλη μας χάρι τοῦ Ἀγίου, ἐνῶ ἀντλήσε νόημα καί περιεχόμενο ἀπὸ τόν ποταμό τῆς σοφίας. Αὐτόν τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶ πού δέχθηκε τήν λάμψη τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς θά ἦταν μεγάλο λάθος γιὰ τίς ζωντανὲς πνευματικὲς δυνάμεις τοῦ ὀρθόδοξου ποιμνίου, νά ἀπαντήσουν στὸ δύσκολο σύγχρονο κλίμα μόνο μέ τήν ἐπίκληση ἐνός λαμπροῦ παρελθόντος, πραγματοποιήθηκε ὅπως κάθε χρόνο πνευματικὴ ἐκδήλωση τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, στὴν αἴθουσα τῆς εταιρείας Μακεδονικῶν σπουδῶν. Παρέστησαν σύσσωμος ὁ κληρὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος, ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Διονύσιος Καλάργυρος, ἀντιπροσωπεῖες μοναχῶν καί μοναζουσῶν τῶν μοναστηρίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καθὼς καί πλῆθος λαοῦ τῶν ἐνοριῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση ἐγίνε πηγὴ ἐμπνευσης καί σημεῖο ἐκκίνησης φωτεινότερων ἀγώνων, ἀφοῦ ἡ Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης ξεπερνώντας τὴ συνθλιπτικὴ

μονολιθικότητα πού συναντάται συνήθως κατά παγία μέθοδο στους κόλπους των Γ.Ο.Χ. - τό νά μιλοῦν παλαιοί ὁμιλητές - παρουσίασε σύγχρονες ἐκκλησιαστικές προβληματικές καί πνευματικά θέματα διά μέσω νέων ἀνθρώπων. Τό πρόγραμμα πλαisiώσαν μέ τίς εἰσηγήσεις τους οἱ Θεολόγοι: Ἐμμανουήλ Μαραγκός ὁ ὁποῖος προλόγισε ἀναπτύσσοντας τίς σύγχρονες ἐκκλησιαστικές μεταβολές καί παραβιάσεις τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας πού συγκλονίζουν τήν Ὁρθοδοξία καί κάθε στιγμή ὁδηγοῦν σέ μιά ρευστή, ἐπικίνδυνη καί προκλητική πραγματικότητα, ἡ Μαρία Ἀβραάμ μέ τήν εἰσήγησή της χάραξε τά κυριότερα σημεῖα παραδειγματισμοῦ μας ἀπό γυναικεῖα πρότυπα ἀγιότητος καταλήγοντας μέ μορφές σύγχρονων ἡρώιδων τοῦ δικοῦ μας γνήσιου πατροεορτολογικοῦ ἀγώνα. Ἀκολούθησε ἡ Σταυρούλα Τζώγα, ἡ εἰσήγηση τῆς ὁποίας εἶχε θέμα: Παραλληλισμός τῆς Ἀποκάλυψης μέ τή σύγχρονη πραγματικότητα (Ἡμερολογιακό, Οἰκουμενισμός, Ἀντίχριστος), ὅπου δόθηκε τό συμπέρασμα κατά πόσο ἡ Ἰωάννεια Ἀποκάλυψη ἀποδεικνύεται διδακτική γιά ὅσα κερδίσαμε ἢ χάσαμε, γιά ὅσα πάθαμε ἢ πάσχουμε ἀλλά καί ἡ βοήθειά της νά συλλάβουμε τό μήνυμα καί νά

παρέμβουμε δυναμικά στή διαμόρφωση τῆς ἀρετῆς τῆς μετάνοιας. Τό πρόγραμμα τῆς ἐκδήλωσης πῆρε ἄλλη τροπή μέ τήν ἐξοχή εἰσήγηση τοῦ πρωτοσύγγελου καί καθηγούμενου π. Μακαρίου, ὁ ὁποῖος φανέρωσε τό ἀνέλεγκτο πρόσωπο τοῦ Σατανισμοῦ, ὁ ὁποῖος τραυματίζει τόν πυρήνα τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, διαθέτοντας ὡς κινητήρια δύναμη τήν ἄρρωστη φαντασία τοῦ ἀρχέκακου Ἐωσφόρου. Ὁ τελευταῖος ὁμιλητής, συγχρόνως καί ἐπικεφαλῆς τῆς δημιουργίας αὐτῆς τῆς ἐκδηλώσεως Παναγιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Εὐθύμιος ἐπιλόγησε μέ τήν εἰσήγησή του ἀναπτύσσοντας, τό ἔργο καί τήν κατάσταση τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης καθώς καί τοὺς ἀγῶνες καί τά ἔργα τῶν προκατόχων τοῦ ἀρχιερέων καί ἱερέων. Οἱ λόγοι του μεταφράζονται ὡς θεμέλιο γιά ἐνότητα, μέ τήν ἐννοια τοῦ μεγάλου σκοποῦ καί τῆς ἐλπιδοφόρας προοπτικῆς τοῦ ἀγώνα τῆς πόλης μας. Μετά τό πέρας τῆς ἐκδήλωσης διανεμήθηκε στό ἀκροατήριό ὡς εὐλογία τῆς ἀνδρώας μονῆς Ἀγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου μία ἐκδοση, ἡ ὁποία περιλάμβανε ἐπίκαιρους λόγους τῶν Ἀγ. Ἰω. Χρυσοστόμου καί Κοσμᾶ Φλαμιάτου, καθώς καί τό ἡμερολόγιο τῆς μονῆς.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ.κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ 1995 ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Εἶναι παράδοση ἐτῶν καί γίνεται θεσμός, ὅπως φαίνεται, γιά τήν Μαρτυρική Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Θεσσαλονίκης ἡ κάθε χρόνο, τήν ἡμέρα αὐτή, πνευματική ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στόν Δεύτερο πολιούχο τῆς Πόλεώς μας, Ἱεράρχη, Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμά. Ἰσως ἀποτελεῖ καί ἰδιαίτερη εὐλογία τό ἐκλεκτό της χριστεπώνυμο πλήρωμα. Τό νά εὐχαριστήσω ὅλους ὅσους κοπιᾶζουν γιά τήν ἐκδήλωση αὐτή, εἶναι τό ἐντελῶς ἀπαραίτητο, ἀλλά καί τό λιγότερο πού ἔχω νά κάνω. Ὅμως τό νά συγχαρῶ ὅλους γιά τήν πρόθυμη συμμετοχή σας στίς ἐκδηλώσεις αὐτές εἶναι τό πιό σημαντικό. Εὐγε λαέ τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένε, πού δέν ἐπαψες νά ἀγαπᾷς τήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀγωνίζεσαι γι' αὐτήν.

Ἡ ἐποχή μας, ἂν καί χρονικά ἀπέχει πολύ ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, καθώς πέρασαν 500 καί παραπάνω χρόνια, μοιάζει πολύ μέ τήν ἐποχή ἐκείνη. Εἶναι γνωστό ὅτι καλόγηροι, ἀπλοῖ καί Θεολόγοι, ἀκολουθώντας τήν γραμμή τῶν πατέρων, μέ ἐκπρόσωπό τους καί ἀρχηγό τόν Ἅγιο Γρηγόριο τοῦ Παλαμά, προσπαθοῦσαν νά βιώνουν τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ καί νά ζοῦν τίς ἀκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, βέβαια τό δικό τους τρόπο ζωῆς, τόν

ἡσυχαστικό. Καί καθώς ὁ τρόπος αὐτός εἶναι ὑπερλογικός, ἄλλοι κληρικοί καί ἐκεῖνοι καί μοναχοί στήν Θεσσαλονίκη βρέθηκαν πολέμιοί τους. Ἡ διαμάχη δέν ἦταν προσωπική, ἂν καί ἔτσι φαίνεται πολλές φορές, ἀλλά ὀφείλονταν στό ὅτι οἱ πολέμιοι τῶν ἡσυχαστῶν ἐβαζαν βάση τῆς πίστεως τους τό λογικό. Προσπαθοῦσαν μέ τό μυαλό τους νά κατανοήσουν τήν σοφία τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὀρθολογιστές. Δέν εἶχαν κακά κίνητρα, ἀλλά καθώς ὑπέμεναν προκάλεσαν κακό στήν ἐκκλησία.

Καί σήμερα ὁ καθένας μας κινδυνεύει νά λογοκρατηθεῖ καί νά ἐντάξει καί τήν Ὁρθοδοξότητα μέσα στό πνεῦμα αὐτό. Οἱ περισσότεροι θέλουν νά κρίνουν τά πάντα μέ βάση τήν δική τους σκέψη. Ὅσοι συμβαίνει νά ἔχουν καί τό χρῆμα τότε αὐτοί διαθέτουν τά μέσα καί καταντοῦν τελικά ἀντί νά οἰκοδομοῦν νά καταστρέφουν. Ἄλλοι πάλι πού δέν ἔχουν κοσμική δύναμη ἀναπαύονται στό «πίστευε καί μὴ ἐρεῦνα». Τό ἕνα ὁδηγεῖ στήν ἀνταρσία καί τό ἄλλο στήν ἀμάθεια. Καί τά δύο δέν εἶναι ὀρθόδοξα.

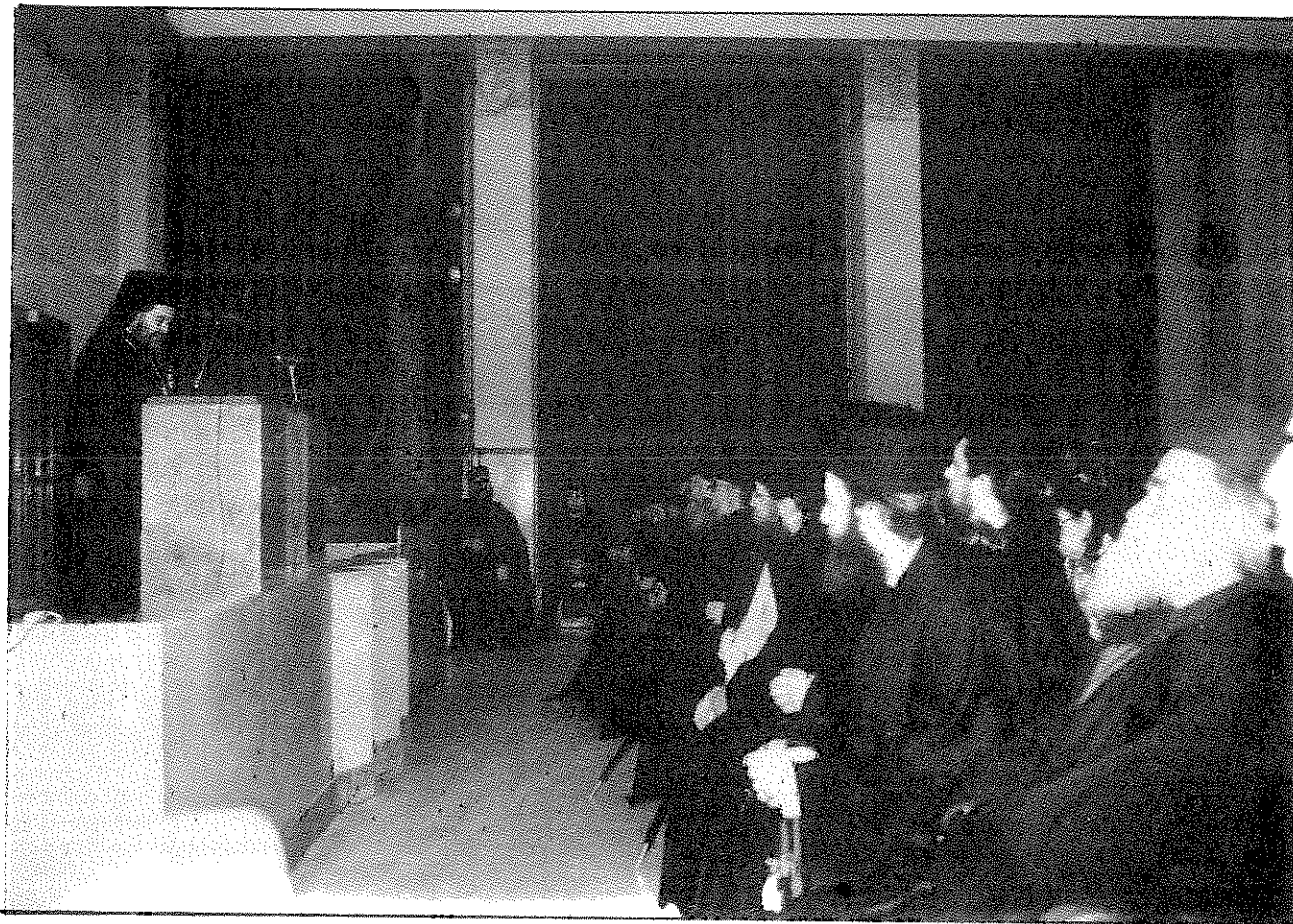
Ἡ ὀρθοδοξία θέλει καθαρὴ καρδιά καί ὑγιές συναίσθημα. Διαίσθηση καί ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Ὅποιος τό λογικό του βάζει θεμέλιο τῆς πίστεως

του, οδηγείται ἐγωϊστικά στήν αἵρεση, ἀφοῦ πρῶτα δημιουργήσει τό σχίσμα. Μέ σύναιση ἡ ἐκκλησία ὁδηγεῖ τά παιδιά της σέ αὐτοέλεγχο καί ἀνοδική πορεία στόν δρόμο τῆς Θεοτικῆς ἐμπειρίας. Ἔτσι καί τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς προσπαθοῦσε νά πείσει τόν Ἀκίνδυνο πῶς εἶναι ἐπικίνδυνο νά μή πειθαρχεῖ ὁ καθένας Χριστιανός σ' αὐτό πού ἡ ἐκκλησία ἐπιτάσσει καί δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μονοπάτι τῶν ὁσίων καί ἀσκητῶν, πού ἀκολούθησαν τά βήματα τοῦ Χριστοῦ.

Καί ἄλλες φορές εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά ἐκφράσουμε τήν ἀντίθεσή μας σέ ὅλες ἐκεῖνες τίς δυνάμεις πού μάχονται κατά τῆς Ὁρθοδοξίας καί φυσικά κατά τῆς Ἑλλάδας, καθῶς ἡ κιβωτός σωτηρίας τῆς Ἑλλάδας ἀκόμη καί στό 1995 παραμένει ἡ ὀρθοδοξία. Βεβαίως δέν εἶναι εὐχάριστο νά ἀπαριθμοῦμε τοὺς ἐπίβουλους, ὅμως εἶναι ὠφέλημα καθῶς πρέπει νά μὴν ἀποκοιμώμαστε ἀφήνοντας ἀφύλαχτες τίς «Θερμοπύλες». Ὁ ἐχθρός δέν εἶναι ἔξω ἀπό τά τεῖχη. Βρίσκεται μέσα στήν πόλη. Ἐφθασε στό σοκκάκι μας καί πολιορκεῖ τό σπίτι

μας. Ὁ κίνδυνος εἶναι ὁρατός καί δέν χωρᾷ φιλοσοφία καί ἀμφισβήτηση. Ὅσο εἶναι καιρός πρέπει νά ἀνασχηματισθοῦμε στήν πρώτη γραμμή τῆς μάχης. Ὁ κλεφτοπόλεμος δέν εἶναι πάντοτε εὐδόκιμος. Τό κρυφτό δέν ὠφελεῖ. Εἴμαστε ἐλεύθεροι πολιορκημένοι, στόχος στά «βέλη τοῦ πονηροῦ τά καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα» «ὥσπερ μάλιστα κηρίου» ἐκύκλωσαν περιστάσεις καί θλίψεις καί ἀνάγκαι.

Ἀγαπητοὶ χριστιανοί. Ὁ Ἀντίχριστος περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλοτε πολεμᾷ τήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τίς μικρότητες προσπαθεῖ νά τίς μεγενθύνει καί νά διαλύσει τήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κατάσκοποι τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι οἱ συκοφάντες τῶν ποιμένων καί τοῦ ποιμνίου. Σύμμαχοι τοῦ Ἀντιχρίστου ὅσοι συμφωνοῦν μ' αὐτούς. Θύμα ἡ ἐκκλησία. «Πατάξω τόν ποιμένα καί διασκορπισθήσονται τά πρόβατα» εἶναι τό πρόγραμμά τους. Δέν εἶναι τωρινή ἡ σκευωρία τους, εἶναι ἀπό παλιά ἡ διαμάχη καί ὑπονομευτική τους τακτική. Ὅμως ὁ ἐκλεκτός χριστεπώνυμος λαός ἀντιστέκεται. Βουβά ἢ βροντόφωνα ἐκφράζει τήν προτίμησή του.

Ὁ Παναγιώτατος Ἅγιος Θεσσαλονίκης καί ὁ κλήρος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, σέ ἓνα ἀκόμη στιγμιότυπο τοῦ λαμπροῦ ἑορτασμοῦ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Ἐχει κρίση καὶ ὀρθοτομεῖ τὸν λόγο τῆς ἀλήθειας.

Σιωνισμός, Παπισμός, Οἰκουμενισμός, Μασωνία, ἀπὸ τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα πότε φανερά καὶ πότε ὑπουλά, μέ ὀργανώσεις, συσπειρώσεις, ἀδελφάτα, ὁμίλους, συλλόγους, αἱρέσεις, σχίσματα πολέμου τὴν ἐκκλησία. Βιβλία γράφονται προπαγανδιστικά καὶ ἀντιρητικά. Χαρτοπόλεμος μάλλον καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ πληθαίνει ἡ ἀνομία.

Ἐμεῖς τί ἔχουμε νὰ ἀντιτάξουμε;

Χρήματα δέν διαθέτουμε πολυάριθμοι δέν εἴμαστε. Ὑπαλλήλους δέν ἔχουμε. Ἐχθρούς ἔχουμε. Παγίδες ἀντιμετωπίζουμε. Συμφορές μᾶς βρῖσκουν.

Ὅμως ἔχουμε καὶ τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό. Προσπαθοῦμε ἀπλὰ νὰ εἴμαστε γνήσια παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ. Θέλουμε νὰ γινόμαστε καλύτεροι καθημερινὰ καὶ νὰ προσδεύουμε στὴν ἀγιότητα. Νὰ καθαρίζουμε τὴν καρδιά μας ἀπὸ κάθε τραῦμα τοῦ πονηροῦ.

Στὴν προσπάθειά μας αὕτη δέν εἴμαστε μόνοι. Ἐχουμε τὸν Χριστὸ ἀρχηγό μας. Αὐτὸν ἀκολουθοῦμε καὶ τὰ πρωτοπαλήκαρά του τοὺς Ἁγίους. Ὅλοι οἱ ἅγιοι, μὰ γιὰ μᾶς τοὺς Θεσσαλονικεῖς περισσότερο ὁ Ἅγιος Δημήτριος καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόρης ὁ Παλαμᾶς. Αὐτοὶ μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο. Ὁ ἕνας τὸν δύσκολο δρόμο τοῦ αἱματικοῦ μαρτυρίου, τὴν σταύρωση. Ὁ ἄλλος τὸν δύσκολο δρόμο τῆς ὁσιότητος, τοῦ ἀναίμακτου μαρτυρίου.

Εὐλογημένοι Χριστιανοί.

Τὰ περιθώρια στενεύουν. Δέν ὑπάρχει ἡ πολυτέλεια τοῦ χρόνου. Νῦν ὑπέστη ὁ καιρὸς. «Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ

πνεύματος». Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἀνοίξε τὸν δρόμο καὶ μᾶς περιμένει. Ζεῖ στὸ Θαβώρειο καὶ Ἀναστάσιμο θεῖο φῶς καὶ μᾶς καλεῖ. Δέν ἔχουμε παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε.

Καὶ ἀκολουθώντας τοῦτον καὶ συν' αὐτῷ τοὺς ἁγίους ὁμολογητὰς τῆς πίστεως ἡμῶν νὰ φωνάξωμεν μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας αἰωνία ἡ μνήμη τῶν μακαρίων ὁμολογητῶν καὶ ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, Δημητριάδος Γερμανοῦ, Κυκλάδων Γερμανοῦ, Κυκλάδων Παρθενίου, Ταλαντίου Ἀκακίου, Μαγνησίας Χρυσσοστόμου, Αἰγίνης Παΐσιου, Πατρῶν Θεοφίλου, πρώην Εὐρίπου Παΐσιου, Κνωσσοῦ Μερκουρίου, Ταλαντίου Γερασίου, πρώην Ἀθηνῶν Αὐξεντίου καὶ Πειραιῶς Γερωντίου τῶν κλεισάντων τὴν ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν προδομένην ἀπὸ τοὺς καινοτόμους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ πόλις τῆς Θεσ/νίκης ὀφείλει ἓνα ἄλλο μεγάλο αἰωνία ἡ μνήμη εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς κληρικούς πού ὑπηρετήσαν τὸ ἱερό θυσιαστήριον στὴν ἱεράν ταύτην καὶ Ἀποστολικὴν Μητρόπολιν τῆς Θεσ/νίκης μέ ἐξέχοντας τοὺς μακαριστοὺς Ἀρχιμανδρίτας Γαβριὴλ Λίβερη, Ἰάκωβο Παπαδέλη, Γεώργιο Μαρμαρίδη, Ἰλαρίωνα Βασιλογλου, Ἀγαθάγγελο Βοῦρδουλα, Μεθόδιο Παπαδόπουλο τοὺς Πρεσβυτέρους Σάββα Παπαδόπουλο, Στυλιανό Μουσά, Μιχαήλ Σαββόπουλο, Γεώργιο Γκιούρα, Γεώργιο Πουρσανίδη, Γεώργιο Πατσαλά, Νικόλαο Τσιρέλα, Ἰωάννη Χατζηδιάκο, καὶ ὅλους τοὺς ἀνωνύμους πού ἠνάλωσαν τὴν ζωὴν τους εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πιστοὶ εἰς τὸ κάλεσμα τοῦ Παναγιωτάτου Ἁγίου Θεσσαλονίκης, κλήρος καὶ λαός, κατέκλυσαν τὴν αἴθουσαν τῆς Ε.Μ.Σ. καὶ κατὰ τὸν ἐφετεινὸν ἑορτασμόν, τῆς Β' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

ΝΗΣΤΕΙΑ

«Τόν τῆς Νηστείας καιρόν, φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα πρὸς ἀγῶνας πνευματικούς· ἑαυτοὺς ὑποβάλλοντες· ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα καθάρωμεν· νηστεύσωμεν ὥσπερ ἐν τοῖς βρώμασιν ἐκ παντός πάθους, τὰς ἀρετὰς τρυφῶντες τοῦ Πνεύματος· ἐν αἷς διατελοῦντες πόθῳ, ἀξιωθεῖμεν πάντες, κατιδεῖν τὸ πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα, πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι».

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

1. Μετὰ χαρᾶς κάνομεν ἐναρξιν διὰ τόν καιρόν τῆς νηστείας μέ ἀγῶνας πνευματικούς ὑποβάλλοντας τόν ἑαυτόν μας νά ἀγνίσουμε τὴν ψυχὴ μας καθαρίζοντας τόν ἀμαρτωλόν σαρκικόν βίον. Ὡς νηστεύσωμεν ὄχι μόνο διὰ τὰς τροφάς τὰς ὁποίας προβλέπει ἡ νηστεία, ἀλλὰ ἀπὸ κάθε πάθος μέ ἀρετὴς τίς ὁποῖες θέλει τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Καί ζῶντας αὐτάς τὰς ἀρετὰς μέ ἐνθερμον πόθον νά γίνουμε ἀξιοὶ ὅλοι γιὰ νά ζήσωμεν τὸ πάνσεπτον πάθος τοῦ Χριστοῦ φθάνοντας καί εἰς τὴν πολυπόθητον Ἀνάστασίν Του.

«Ἐμαυτὸν ἀπελπίζω, ἐννοῶν τὰ ἔργα μου Κύριε, τὰ πάσης τιμωρίας ἐπάξια· ἰδοὺ γάρ παραβλέψας, τὰ σειπτά σου, Σῶτερ ἐντάλματα, ἀσώτως μου τόν βίον ἠνάλωσα· διὸ καθικετεύω, μετανοίας ὁμβροῖς με καθάρας, νηστεία καὶ δεήσει, ὥς μόνος Ἐλεήμων ἐκλάμπρυνον, καὶ μὴ βδελύξη με, Ἐυεργέτα τῶν ἀπάντων, καὶ Ὑπεράγαθε».

2. Βλέπω τόν ἑαυτό μου καί ἀπελπίζομαι Κύριε μέ τὰ παράνομα ἔργα μου, τὰ ὁποία εἶναι ἀξια θεϊκῆς τιμωρίας, διότι παραβλέψας ἡ μάλλον ἀγνοῶν τὰς σειπτάς σου ἐντολάς, ἐζησα καθ' ὅλοκληρίαν βίον ἁσῶτον, γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ Κύριε χάρισέ μου δάκρυα μετανοίας εὐρισκόμενος τώρα μέσα στὴ νηστεία καί ὥς ἐλεήμων Κύριος νά μέ ἐκλαμπρύνεις καί νά μὴν μέ ἀποδιώξεις ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγωνιώδη μου προσπάθεια.

Γράφοντας ἡ «Φ.Ο.» εἰς τόν καιρόν τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ἐν ἀναμονῇ τοῦ εὐφροσύνου γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, ἡ γραφίς μας ὁδεύει νά γράψωμεν τινα περὶ τῆς Νηστείας, πού ὅπως εἶναι γνωστόν εἶναι ὑψίστη ἀρετὴ, παρειαρισκομένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Δέν εἶναι μόνον ἀσκήσις ὀργανική, ἀλλὰ εἶναι ἐπέκτασις ἢ μάλλον συμπλήρωμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς πού ζεῖ ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός. Καλὸν ὅμως ν' ἀναφέρωμεν ἢ μάλλον νά ἐπαναλάβωμεν ὅτι σύμφωνα μέ τὴν γραμματικὴν ἢ λέξι αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ στερητικὸν μόριον Νή καὶ τὸ ἀρχαῖον ρῆμα ἐσθίω πού σημαίνει τρώγω. Συνεπῶς τὸ νά ἐξασκήσωμεν τὴν θειαν ἀρετὴν τῆς Νηστείας εἶναι μία εὐλογία πού χορηγεῖται ἄνωθεν καί πού στό

καθένα μας ἔχει τὸ μέτρα τῶν ὀργανικῶν του δυνατοτήτων δηλ. ἐφ' ὅσον εἶσαι καλὰ καί φέρεις τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἀπαραίτητον νά νηστεύεις. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης ἀναφέρει ὅτι πρέπει νά νηστεύωμεν ὄχι μόνον ἐκ βρωμάτων ἀλλὰ καί νά ἐξασκοῦμεν σωφροσύνην καί ἀγνότητα, ἄλλως ἡ νηστεία χάνει τὸ νόημά της, στά μάτια τοῦ Θεοῦ. Ἐνα περισυνόν ἄρθρον περὶ Νηστείας ἂν τὸ ἔχουν οἱ ἀναγνώσται, ἃς τὸ συμβουλευθοῦν.

Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ὁ χριστιανός ἀναγνώστης γιὰ νά πάρει λίγη γνώσιν τί ἐστὶ νηστεία θά διαβάσῃ τὰ ἐπικεφαλίδι δύο τροπάρια τῆς ὑμνολογίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Τυρινῆς μέ τὴν Παράφρασίν τους.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ φύλλον τῆς «Φ.Ο.» εἰς παρελθόντας χρόνους δέν ἔχει γράψῃ τίποτε σχετικῶς μέ τὴν ὁμιλίαν περὶ Νηστείας θά ἀναγράψωμεν δώδεκα παραγράφους τοῦ ἐν λόγῳ θεῷ Πατρὸς ὁ ὁποῖος κινούμενος ἐν πνεύματι ἁγίῳ ὁμιλοῦσε εἰς τὸ πολυπληθές κοινὸ τῆς Κων/πόλεως καί κατ' αὐτὸ τὸν τρόπον καταρτίζων τὸν χριστιανόν εἰς τίς πλαίσια πρέπει νά κινεῖται ὅταν νηστεύει. Ἡ μετάφρασις τοῦ θεοῦ Πατρὸς Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἀνήκει εἰς τὸν μακαριστὸν Ματθαῖον καί εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸν Ἀββά MIGNE.

ΛΟΓΟΣ Δ'

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ
(Migne, P.G, τόμος LXIII, σελ. 596-601)

Θέλεις νά μάθης πόσον μέγας στολισμός εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἡ νηστεία; Θέλεις νά μάθης πόσον μεγάλην προσασίαν καί ἀσφάλειαν προσφέρει; Φέρε εἰς τὸν νοῦν σου τὴν μακαρίαν καί θαυμαστὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν. Οὗτοι δηλαδὴ, ἀφοῦ ἐξέφυγαν ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου καί ἀνέβησαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, καί ἀφοῦ ἔστησαν τὰς καλύβας των μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου, ὡσάν μέσα σέ ἕνα γαλήνιον λιμένα, ἐπῆραν μαζί των ὡς σύντροφον καί συμμετόχον τῆς ζωῆς των τὴν νηστείαν. Διὰ τοῦτο ἡ νηστεία ἀπὸ ἀνθρώπους τοὺς ἔκαμεν Ἀγγέλους. Καί ὄχι μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ καί ὅσους εὕρη εἰς τὰς πόλεις νά τῆς ἐπιτρέπουν νά τοὺς πλησιάσῃ, τοὺς ἀνυψῶναι πρὸς τὸν ἴδιον ὕψος τῆς φιλοσοφίας.

Ἐκεῖνη μᾶς συνεκέντρωσε καί τώρα εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον· ἐκεῖνη ἐπανεφέρειν εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρὸ τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἦσαν ὀλίγον ἀδιάφοροι. Ἐάν δέ προηγουμένως μᾶς ἐγέμιζε μέ τόσον μεγάλην προθυμίαν, μόνον διότι τὴν ἐπεριμέναμεν, τώρα πού ἐνεφανίσθη καί ἤλθε, μέ πόσῃν εὐλάβειαν θά γεμίσῃ τὴν ψυχὴν μας; Ἐάν ὁ Ἀδάμ ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς, δέν θά ἤκουε τὴν δευτέραν φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγε: Γῆ εἰ καί εἰς

γὴν ἀπελευθέρωσεν (Γεν. γ' 19). Ἄλλ' ἐπειδὴ τὴν παρήκουσε, διὰ τοῦτο τὸν εὐρήκαν θάνατος καὶ λύπη καὶ φροντίδες καὶ ζωὴ χειρότερα ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ ὅπως, ἐπειδὴ ἐπεριφρονήθη, ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπεριφρόνησεν, ἔτσι, ὅταν πάλιν ἐτιμήθη, τὸν ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον.

Διότι ἡ νηστεία ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δημίου καὶ ἔσωσεν ὡσάν δύναμις σταλμένη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν πόλιν τῶν Νινευϊτῶν, τὴν μεγάλην καὶ θαυμαστήν, ἡ ὁποία εἶχε πέσει γονατιστὴ καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς, τὴν ὥραν πού ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ τὴν τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν πῶς ἐνήστευσαν οἱ Νινευῖται καὶ πῶς ἐσώθησαν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὀργήν. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη καὶ τὰ πρόβατα καὶ οἱ βόες μὴ νεμέσθωσαν (Ἰων. γ' 7), φησί. Οἱ ἄνθρωποι νὰ νηστεύουν καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόδια νὰ μὴ βοσκήσουν, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή.

Τί λέγεis; Εἰπέ μου. Καὶ τὰ ἄλογα ζῶα νηστεύουν, καὶ οἱ ἵπποι καὶ αἱ ἡμίονοι ἐνδύονται μέ σάκκους; Ναί, λέγει ὅπως δηλαδὴ, ὅταν ἀποθάνῃ κάποιος πλούσιος, οἱ συγγενεῖς τοῦ ὄχι μόνον τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰς ὑπηρετρίδας διατάσσουν νὰ τὸν συνοδεύσουν κατὰ τὴν ἐκφορὰν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἵππους τοῦ, ἀφοῦ τοὺς ἐνδύσουν μέ σάκκους, παραγγέλλουν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ αὐτοὶ τὸν νεκρὸν, καὶ μέ αὐτὸν τὸν τρόπον προκαλοῦν μεγαλυτέραν τὴν λύπην ὅλων, ἔτσι ἐτύλιξαν μέ σάκκους καὶ ἄφησαν νηστικά καὶ τὰ ἄλογα ζῶα τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως, ὅταν ἐμελλε νὰ καταστραφῇ. Δὲν εἶναι δυνατόν, λέγει, τὰ ἄλογα ζῶα νὰ ἐννοήσουν μέ τὸ λογικὸν τῶν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ἄς τὴν καταλάβουν μέ τὴν πείναν. Καὶ αὐτὰ δηλαδὴ, ἀφοῦ πρόκειται νὰ εὐρίσκωνται μαζί μέ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κοινὴν καταστροφὴν, ἃς λάβουν μέρος καὶ εἰς τὴν κοινὴν νηστείαν.

Ἐάν δὲ ὑπάρχουν μερικοὶ, ἀπὸ ἐκείνους πού εὐρίσκονται ἐδῶ μαζί μας, οἱ ὁποῖοι λόγῳ σωματικῆς ἀδυναμίας ἐμποδίζονται καὶ δὲν ἔμπορουν νὰ μένουν νηστικοί, τοὺς συμβουλεύω καὶ τὴν σωματικὴν ἀδυναμίαν νὰ ἀνακουφίζουν, καὶ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν νὰ μὴ στεροῦν ἀπὸ τὴν παροῦσαν πνευματικὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ μάλλον νὰ δεικνύουν περισσοτέραν προθυμίαν δι' αὐτήν. Ὁ Θεὸς παραγγέλλει νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ τὴν τροφήν, διὰ νὰ συγκρατοῦμεν εὐκολώτερον τὰς ἐπιθυμίας τοῦ σώματος καὶ ἔτσι νὰ τὸ κάνωμεν περισσότερο ὑπάκουον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν Του. Ἐάν ὅμως πρόκειται, διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ σώματος, ὄχι μόνον τὴν βοήθειαν τὴν ὁποῖαν δίδει ἡ νηστεία νὰ παρέχωμεν εἰς τὴν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ καὶ περισσοτέραν ἀδιαφορίαν νὰ δεικνύωμεν, τότε ζημιωνόμεθα πάρα πολύ. Διότι ἐάν ἡ ἔλλειψις καλῶν ἔργων, ἔστω καὶ ἂν νηστεύωμεν, εἰς τίποτε δὲν μᾶς ὠφελεῖ, πολὺ περισσοτέρον δὲν θὰ μᾶς ὠφελήσῃ ἐάν οὔτε τὸ φάρμακον τῆς νηστείας χρησιμοποιοῦμεν καὶ περισσοτέραν ἀμέλειαν ἐπιδείξωμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Διότι ἐάν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μέ τὰς ὑποθέσεις τοῦ βίου, ποτὲ δὲν ἀρχίζουν μίαν ἐπιχείρησιν, ἐάν προηγουμένως δὲν ἐξετάσουν μετὰ προσοχῆς ποῖον κέρδος θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν, πολὺ περισσοτέρον εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ πράττωμεν τὸ ἴδιον ἡμεῖς, καὶ νὰ μὴ περνοῦμεν ἀπλῶς τὰς ἐβδομάδας τῶν νηστειῶν, ἀλλὰ νὰ ἐξετάζωμεν μέ προσοχὴν τὴν συνείδησίν μας, τί κατωρ-

θώσαμεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, τί κατωρθώσαμεν τὴν ἄλλην, καὶ τί περισσότερον ἐπιτύχομεν εἰς τὴν ἐπομένην, καὶ ποῖον ἀπὸ τὰ πάθη μας διωρθώσαμεν. Διότι ἐάν δὲν τακτοποιοῦμεν τὰ θέματα πού μᾶς ἀφοροῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἐάν δὲν φροντίζωμεν μέ τόσην ἐπιμέλειαν διὰ τὴν ψυχὴν μας, καμμίαν ὠφέλειαν δὲν θὰ ἔχωμεν ἀπὸ τὴν νηστείαν καὶ τὴν πείναν, τὴν ὁποῖαν θὰ ὑπομείνωμεν.

Ἐάν λοιπὸν λόγῳ σωματικῆς ἀδυναμίας δὲν ἔμπορῃς νὰ μείνης νηστικός ὅλην τὴν ἡμέραν, κανεῖς λογικός ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔμπορέσῃ νὰ σέ κατηγορήσῃ διὰ τὴν ἀδυναμίαν σου αὐτὴν. Διότι ἔχομεν Δεσπότην ἡμερον καὶ φιλάνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς τίποτε ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις μας. Δὲν ἀπαιτεῖ δηλαδὴ ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἀπλῶς νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ τὴν τροφήν καὶ νὰ νηστεύωμεν, μόνον διὰ νὰ μένωμεν νηστικοί, ἀλλὰ νὰ παύωμεν ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰ πράγματα τοῦ βίου, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀφιερώνωμεν ὅλον τὸν διαθέσιμον καιρὸν μας εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα.

Ὡστε ἐάν τακτοποιοῦμεν τὰ ζητήματα τοῦ βίου μέ προσεκτικὴν σκέψιν, καὶ συγχρόνως δεικνύομεν ὅλην μας τὴν προθυμίαν διὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα, καὶ ἐάν χρειάζωμεθα τὴν τροφήν μόνον διὰ νὰ ἱκανοποιοῦμεν τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως καὶ ἐάν ὅλην μας τὴν ζωὴν ἐξοδεύωμεν εἰς καλὰς πράξεις, δὲν θὰ μᾶς χρειάζεται ἡ βοήθεια, τὴν ὁποῖαν ἔμπορῃ νὰ μᾶς δώσῃ ἡ νηστεία. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως νωθρός καὶ ἀμελής, καὶ περισσοτέρον ἐπιδιώκει τὴν τρυφήν καὶ τὴν ἀνεσιν, διὰ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος Δεσπότης, ὡς φιλόστοργος πατήρ, ὑπέδειξεν ὡς φάρμακον πρὸς χάριν ἡμῶν τὴν θεραπείαν, τὴν ὁποῖαν μᾶς παρέχει ἡ νηστεία, διὰ νὰ ἐκτοπίζεται ἀπὸ μέσα μας ἡ ἐπιθυμία τῆς τρυφῆς καὶ νὰ μεταφέρωμεν ὅλην τὴν φροντίδα μας διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πνευματικῶν ἔργων.

Ἄλλ' ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ὡσάν νὰ πρόκειται νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῆς νηστείας, ὅπως θὰ ἡγωνίζοντο ἐναντίον θηρίων, ἔτσι ἀρματώνονται μέ τὴν λαιμαργίαν, καὶ ἀφοῦ σκάσουν ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητὸν καὶ σκοτισθοῦν, ἀντικρύζουν μέ πολλὴν μανίαν τὸ ἡμερον καὶ γαληνὸν βλέμμα τῆς νηστείας. Καὶ ἐάν σέ ἐρωτήσω: Διὰ ποῖον λόγον τρέχεις σήμερον εἰς τὸ λουτρόν; λέγεις: Διὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὴν νηστείαν μέ τὸ σῶμα μου καθαρὸν. Ἐάν δὲ σέ ἐρωτήσω: Διὰ ποῖον λόγον μεθᾶς; Πάλιν θὰ ἀπαντήσης: Ἐπειδὴ πρόκειται νὰ ἀρχίσω νὰ νηστεύω Δὲν εἶναι ὅμως παράδοξον, τὴν ἀρίστην αὐτὴν νηστείαν νὰ ὑποδέχεσαι μέ καθαρὸν μὲν τὸ σῶμα, μέ ψυχὴν δὲ ἀκάθαρτον καὶ μεθυσμένην;

Ἄς συνθίσωμεν λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ τρώγωμεν τόσον μόνον, ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ διατηρηθῶμεν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὄχι νὰ σκάζωμεν καὶ νὰ βαραινῶμεν τὸ στομάχι μας. Διότι δὲν ἐγεννήθημεν καὶ δὲν ζῶμεν, διὰ νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν, ἀλλὰ τρώγομεν διὰ νὰ ζῶμεν. Ἡ ζωὴ δηλαδὴ δὲν ἐγίνεν διὰ τὸ φαγητόν, ἀλλὰ τὸ φαγητόν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς. Ἡ ζωὴ δηλαδὴ εἶναι σύμμετρος πρὸς τὴν ἀνάγκην καὶ ὄχι πρὸς τὴν ἡδονήν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπομακρύνωμεν ὅ,τι εἶναι περιττόν διὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἃς ἀποδεχθῶμεν μόνον τὸ ἀναγκαῖον.

Διότι τί ἔμπορῃ νὰ γίνῃ ἀγιώτερον ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔχει μὲν ἀποκλεισθῇ ἡ μέθη καὶ ἡ

λαιμαργία καί κάθε άσωτία, επικρατεῖ δέ αντί αὐτῶν μία θαυμαστή ἀμύλλα περί τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ; Καί προσέχει μέν ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα διὰ νά μὴ πέση εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἐπιπορκίας· προσέχει ὅμως καί ἡ γυναῖκα τὸν ἄνδρα, καί διὰ τὸν παραβάτην προβλέπεται μεγάλη ποινή. Δέν ἐντρέπεται δέ ὁ οἰκοδεσπότης οὔτε ὅταν ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν δούλων του, ἀλλά οὔτε καί ὅταν διορθῶν τούς δούλους του διὰ τὰ σφάλματά των. Δέν θά διέπραττε κανεῖς ἁμαρτίαν, ἐάν τὴν τοιαύτην οἰκίαν τὴν ὠνόμαζεν ἐκκλησίαν. Διότι ὅπου ὑπάρχει τόση σωφροσύνη, ὥστε καί κατά τὴν ὥραν τῆς ἀπολαύσεως νά καταβάλλεται φροντίς διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καί ὅλοι οἱ παρόντες συναγωνίζονται καί προσπαθοῦν δι' αὐτό, εἶναι φανερόν ὅτι ὅλη μέν ἡ πονηρὰ δύναμις τῶν δαιμόνων ἔχει ἐκδιωχθῆ, εὐρίσκεται δέ παρῶν εἰς

τὴν οἰκίαν αὐτὴν ὁ Χριστός διὰ τὸν καλὸν συναγωνισμόν τῶν δούλων του.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ποῦ ὁ θεῖος Πατὴρ μᾶς δίδει πλήρη περιγραφὴν ἃς ἀφήσωμεν τὴν γραφίδα μας καί νά παρακαλέσωμεν τὸν Μέγα αὐτόν ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας μας νά παρασταθῇ ὡς πρεσβευτὴς ἡμῶν τῶν ἀθλίων, ἐνώπιον τοῦ θείου Κριτοῦ ὁ Ὅποιος ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων συντόμως θά ἐμφανισθῇ διὰ νά μᾶς κρίνῃ. Αἱ πράξεις μας καθ' ὅλον τὸ μῆκος ἀντιχριστιανικαί καί βέβηλαι, μόνον ὁ ὡς ἄνω θεῖος Πατὴρ ὡς πρεσβευτὴς θά μᾶς σώσει ἀπὸ τὴν αἰώνιον καταδίκην.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

«Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖται οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν».

«Ἀναστήτω τὸ ἔθνος καὶ διεσκορπίσθησαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ».

Σήμερον ἐορτάζομεν διπλὴν ἐορτήν, Θρησκευτικὴν καί Ἐθνικὴν. Τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, ἓνα γεγονός, τὸ ὁποῖον δέν δύναται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νά συλλάβῃ καί τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ἑλλάδος. Ἐορτάζομεν διπλὴν ψυχικὴν ἀνάτασιν. Ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν καί ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ ἔθνος.

Σάν σήμερα 25 Μαρτίου κάτω εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, εἰς τὴν χώραν τῶν προφητῶν, Ἀρχάγγελος Κυρίου, ὁ Γαβριήλ ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πόλιν Ναζαρέτ, πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν, καί ἀπηύθυνε εἰς αὐτὴν Θεῖον χαιρετισμόν καί εὐαγγελίζεται τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος.

«Χαῖρε, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σύ ἐν γυναίξιν καί εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Δηλαδή εὐλογημένη εἶσαι σύ περισσότερο ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας καί εὐλογημένος εἶναι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Ἡ παρθένος ἐφοβήθη πάρα πολὺ καί ἤρχισε νά συλλογίζεται, τί νόημα εἶχον οἱ λόγοι τούς ὁποίους ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν ὁ Γαβριήλ, καί ὁ Ἀρχάγγελος ἔσπευσε νά τὴν καθησυχάσῃ μέ τούς κάτωθι λόγους. «Μὴ φοβοῦ Μαρία· εὖρες γάρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν...» δηλαδή «Μὴ φοβῆσαι Μαρία, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς σέ εἶναι ἐξαιρετική. Ἰδοὺ θά συλλάβῃς ἐν τῇ κοιλίᾳ σου καί θά γεννήσῃς υἱόν, εἰς τὸν ὁποῖον θά δώσῃς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς». Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· δι' ὃ καί τὸ γεννώμενον ἅγιον, κληθήσεται Υἱὸς τοῦ Θεοῦ,

δηλαδή πνεῦμα Ἅγιον καί ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου θά ἔλθῃ εἰς σέ. Διὰ τοῦτο το τέκνον σου, θά ὀνομασθῇ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καί θά σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν».

Μέ τούς λόγους αὐτοὺς τοῦ Γαβριήλ ἡ ἀγνή καί ταπεινὴ Παρθένος ἡσύχασε καί κλίνουσα τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξὴν εὐλαβούς ὑποταγῆς καί ταπεινοφροσύνης εἶπεν: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Δηλαδή «Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, ἃς γίνεαι καθὼς εἶπες». Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἶναι τὸ μεγαλύτερον θαῦμα, τὸ ὁποῖον οἱ Ἄγγελοι ἀπὸ αἰῶνων ἐπεθύμουν νά εἰδουν, διότι ἡ ἀγνή καί ταπεινὴ Παρθένος τῆς Ναζαρέτ ἡξιώθη τῆς Θείας τιμῆς, νά γίνῃ τὸ ἄξιον καί ἀτίμητον ὄργανον τῆς μεγάλης βουλῆς τοῦ Θεοῦ. Νά συλλάβῃ εἰς τὴν ἁγίαν μήτραν τῆς τὸν ἀχώρητον καί νά δώσῃ σῶμα ἀνθρώπινον ἀπὸ τὸ ἀγνόν αἷμα τῆς εἰς τὸν ὑπερούσιον, ἀνταμιβομένη ἐπαξίως παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀγνότητά της, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν εὐσέβειαν τὴν ἀγάπην της, τὴν ἀφοσίωσιν τὴν πίστην καί τὴν λατρείαν της πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀξία ὅθεν καθ' ὅλα ἤτο ἡ παρθένος Μαρία ὅπως γεννήσῃ τὸν Χριστόν καί οὕτω νά ἀποβῇ Θεοτόκος.

Ἡ πλανωμένη εἰς τὸ σκότος ἀνθρωπότης καί βαδίζουσα τὴν ἀτροπον τῆς ἀκολασίας, ἐμελλε διὰ τοῦ ἐνσαρκωθέντος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, νά ἐπανίδῃ φωτεινὰς ἡμέρας, ἐπανερχόμενη εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, καί νά ἀνοιχθοῦν εἰς αὐτὴν αἱ μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς κλεισταὶ πύλαι τοῦ παραδείσου.

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον, καί τοῦ ἀπ' αἰῶνος, μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται, καί Γαβριήλ, τήν χάριν εὐαγγελίζεται. Διό καί ἡμεῖς σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σου». Τό ὅποιον ἐξηγεῖται: «Ἡ σημερινή ἡμέρα εἶναι ἡ ἀρχή τῆς σωτηρίας μας καί ἡ φανέρωσις τοῦ ἀπ' αἰῶνων κεκρυμμένου μυστηρίου. Ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ γίνεται υἱός τῆς Παρθένου καί ὁ Γαβριήλ φέρει εἰς αὐτήν τήν καλήν εἶδωσιν. Διά τοῦτο καί ἡμεῖς μαζί μέ αὐτόν, δηλ. τόν Γαβριήλ, ἄς ψάλλωμεν εἰς τήν Θεοτόκον. Χαῖρε, ὦ γεμάτη ἀπό τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου. 25 Μαρτίου 1821, ἐδῶ εἰς τήν Ἑλλάδα τήν γῆν τῆς σοφίας, τήν χώραν τῶν φιλοσόφων, τήν χώραν τῶν ἡρώων καί τῶν ἡμιθέων, ὁ φλογερός πατριώτης καί σεβάσμιος Ἱεράρχης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός ὑψώνει εἰς τήν Μονήν τῆς Ἀγίας Λαύρας, ἐμπροσθεν τῆς ωραίας πύλης, τό ἱερόν λάβαρον τῆς ἐπαναστάσεως, ὀρκίζει ὀλίγους Ἕλληνας, εὐλογεῖ τόν ἀγῶνα καί εὐαγγελίζεται τήν ἀπολύτρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπό τήν μυσarrάν τυραννίαν. Τό σύνθημα ἐλευθερία ἢ θάνατος δονεῖ τούς αἰθέρας καί τό σκλαβομένον ἔθνος, ἐξεγείρεται ὡς εἰς ἄνθρωπος, μέ μίαν θέλησιν ἕναν πόθον καί μέ μίαν φωνήν νά ἐλευθερωθῇ ἀπό τόν βαρβαρικόν ζυγόν καί νά ἀνοίξῃ τόν δρόμον πρὸς τήν γλυκυτάτην ἐλευθερίαν.

«Μέρισσε βράχε νά διαβῶ. Τοῦ δούλου τό ποδάρι θα σέ πατήσῃ στοῦ λαίμῳ. Ἐ-
ξύπνησα λιοντάρι».

Τετρακόσια ἔτη ὑπέφερεν τά πάνδεια, χωρίς νά λυγίσῃ. Ἐπότισεν τό χῶμα τῶν προγόνων του μέ αἷμα, στεναγμούς καί δάκρυα, ἀλλά δέν ἐκάμθη, ἐθρήνησεν τήν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας του, ἀλλά δέν ἔχασεν τό θάρρος του καί τήν πεποίθησίν του εἰς τās δυνάμεις του καί τήν πίστην πρὸς τόν Θεόν.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἀγῶνος ἐφύτρωσεν ὡς ἡ σπῖθα, ὡς ὁ μυθικός φοῖνιξ ἀπό τήν στάκτην, σέ κάθε μέρος τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ξεπήδησεν μέσα ἀπό τά ἄσματα καί τήν ζωήν τῶν κλεφτῶν. Ξεπήδησεν ἀπό τό θαμπόφωτον κελλίον τοῦ Μοναστηρίου ὅπου ὁ Παπᾶς καί ὁ δάσκαλος τοῦ κρυφοῦ σχολείου ἀφηναν νά φεύγουν τά προφητικά των λόγια.

«Μή σκιάζεσθε τά σκότη. Ἡ Λευθεριά
σάν τῆς αὐγῆς τό φεγγοβόλο ἀστέρι
τῆς νύχτας τό ξημέρωμα θά φέρῃ».

Τετρακόσια ἔτη περίμενε ὁ ὑπόδουλος Ἕλληνομός τήν ποθητήν χαραινγήν του καί ἦλθεν ὡς θαῦμα τήν 25ην Μαρτίου τοῦ 21.

Ἡ Ἑλληνική ἀνδρεία κατατροπώνει τās ὀρδᾶς τῶν τυράννων, στήνει τρόπαια καί φέρνει τό γλυκοχάραμα τῆς ἀπολυτρώσεως εἰς τās ψυχᾶς τῶν σκλαβωμένων ἁλλήνων.

Βαλτέτσι, Τρίπολι, Ἀλαμᾶνα, Γραβιά, Χαλκιδική, Νάουσα, Μεσσολόγι, Ψαρά, Δερβενάκια... ἔστησαν τά τρόπαια τοῦ θριάμβου ποῦ ἐδημιούργησαν τό θαῦμα τῆς 25ης Μαρτίου 1821 τό ὅποιον θά ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας ὡς θρύλος.

Χριστόδουλος Ι. Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος

NEON 12ΜΕΛΕΣ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

Κατά τήν συνεδρίαν τῆς 27ης Μαρτίου 1995 (Ν.Η.), ἀρ. Πρακτικοῦ 63, μετὰ χαρᾶς ἀναγράφομεν ὅτι τό νέο Δ.Σ. ἀπηρτίσθη ὡς ἀκολούθως:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος καί Θαιμακοῦ κ. Καλλίνικος.

ΑΝΤ/ΔΡΟΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος.

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος.

ΤΑΜΙΑΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: Ἀρχιμ. π. Μακάριος Καβακίδης, Ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, Ἀρχιμ. π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, Πρῶθ. π. Γεώργιος Σμυράκης, κ. Ἀναστάσιος Γκίκας, κ. Γεώργιος Τριανταφύλλου, κ. Δημήτριος Χατζῆς, κ. Κωνσταντῖνος Χρονᾶς.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 38.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280

Ὁ Πρόεδρος Φθιώτιδος & Θαιμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμᾶς 1000

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Π. ΤΖΙΜΑ

Δύο έννοιες, δύο ιδέες, άρρηκτες και συνυφασμένες μαζί, που ζημιώθηκαν του μεν Ελληνισμού, με τα αίματα των αγωνιστών της πατρίδος, της δε χριστιανοσύνης με τα αίματα των μαρτύρων της πίστεως.

Βαρείά και αβάσταχτη η πίεση του κατακτητή που για τετρακόσια χρόνια πίεζε το στήθος του Έλληνα. Σκληρός ο ζυγός των Τούρκων στον ώμο των Ελλήνων! Μόνο με θαύμα θα γλύτωνε από τον τύραννο. Στόχος του Τούρκου να σβήσει και να αφανίσει τον Έλληνα. Παρά τα τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς δεν κατάφερε να πετύχει τον στόχο του. Το τιμημένο ράσο πρωτοστάτησε και έμεινε η σπίθα του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού «ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Αγωνίστηκε ο ταπεινός καλόγερος στο μοναστήρι, να διατηρήσει την γλώσσα του Έλληνα, την θρησκεία φυλάσσοντας τα συγγράμματα και δημιουργώντας το κρυφό σχολειό.

Μέσα στο ταπεινό και φτωχικό εκκλησάκι κάτω από το τρεμάμενο φως του κανδηλιού το ψαλτήρι και το οκταήχι για βιβλία, τις πέτρες για θρανία πήγαιναν τα σκλαβωμένα ελληνόπουλα κάτω από το φως του φεγγαριού να μάθουν τα ελληνικά γράμματα για να διατηρηθεί η Ρωμιοσύνη. Αλλά και στον αγώνα μπροστάρης ήταν πάλι το ράσο. Στις 25 Μαρτίου του 1821 ο ασπρομάλλης γέροντας Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε το λάβαρο της ελευθερίας στους σκλαβωμένους Έλληνες με το σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ». Έτσι ξεσηκώθηκε όλος ο Ελληνισμό απ' άκρη σ' άκρη, κι αρχίζει ο άνισος αγώνας. Αστράφτει το γιαταγάνι του Παπαφλέσσα στο Μανιάκι, βροντάει το καριοφύλι του θρυλικού γέρου του Μωριά. Ο Κολοκοτρώνης στο Μωριά, ο Καραϊσκάκης στην Στερεά, ο Διάκος στην Αλαμάνα, ο Μάρκος Μπότσαρης στο Σούλι ο Ανδρούτσος και όλοι οι οπλαρχηγοί της στεριάς. Ο Κανάρης με τους Υδραίους και την Μπουμπουλίνα στα νησιά, ο Φεραίος με τον Θούρειο, έγιναν ένας ορμητικός χείμαρος που έσπερνε τον πανικό και τρόμο στους αντιπάλους. Με το σύνθημα Ελευθερία ή Θάνατος, αρχιστράτηγο την Παναγία, λάβαρο τον Τίμιο Σταυρό κατόρθωσαν το ακατόρθωτο! Να ελευθερώσουν την χώρα των Αγίων, την Ελλάδα μας! Για μας τους Έλληνες είναι διπλή γιορτή. Γιορτάζουμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου «ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ». Αυτόν τον χαιρετισμό μετέφερε ο Άγγελος Γαβριήλ στην Πάναγνο και Αειπάρθενο Θεοτόκο Μαρία. Το χαρ-

μόσουνο άγγελμα του Αγγέλου προς την Παρθένο της Ναζαρέτ. Θα συλλάβεις εκπνεύματος Αγίου και θα γεννήσεις τον Σωτήρα του Κόσμου, τον κύριο της δόξης που θα λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αμαρτία, είπε ο Άγγελος στην Παρθένο.

«Ευαγγελίζω γη χαρά μεγάλη» ψέλνει η Αγία μας εκκλησία αυτή την ημέρα. Πράγματι γίνεται χαρά μεγάλη σ' όλη την ανθρωπότητα με τον Ευαγγελισμό. Ήταν πλέον καιρός να επανέλθει ο άνθρωπος, στην αρχική του κατάσταση. Επρεπε πλέον να διαλύσει το πυκνό σκοτάδι της ακολασίας και της διαφθοράς, να ανατείλει ο ήλιος της δικαιοσύνης και να φωτίσει όλον τον κόσμο με τις χρυσές του ακτίνες. Να φέρει στον άνθρωπο την παρηγοριά, να ζεστάνει τις παγωμένες ψυχές, να γλυκάνει τα πικραμένα χείλη που έφερε η αποστασία της παρακοής και της πτώσεως του ανθρώπου. Ποιός θα έσπαγε αυτά τα δεσμά από την αμαρτία; Ποιός άλλος θα μπορούσε να ήταν εκτός από τον ίδιο το Θεό, που για την αγάπη προς τον άνθρωπο, καταδέχτηκε και ήρθε στη γη για να σώσει το ανθρώπινο γένος μέσω της Παναχράντου Θεοτόκου. Διπλός λοιπόν ο εορτασμός της 25ης Μαρτίου. Ο ένας σπάει τα δεσμά της αμαρτίας και ελευθερώνεται ο άνθρωπος με τον ερχομό του Σωτήρος Χριστού. Ο άλλος σπάει τα δεσμά τετρακοσίων χρόνων σκλαβιάς με το σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ». Ελληνισμός και χριστιανοσύνη πρέπει να κρατηθεί σαν κόρη οφθαλμού και μαζί χέρι - χέρι να παραμείνει η μεν χριστιανοσύνη ο πνευματικός φάρος, ο δε Ελληνισμός ο πολιτιστικός φάρος να φωτίζει τα πέρατα της οικουμένης ανά τους αιώνες.

Προς την
Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών

Αθήνα, 10 Μαρτίου 1995

Σας ευχαριστώ θερμά για την πρόσκλησή σας, για την εκδήλωση που διοργανώνετε την Κυριακή 12 Μαρτίου, για την εορτή της Ορθοδοξίας και λυπάμαι που λόγω προγραμματισμένου ταξιδιού μου στην Κωνσταντινούπολη, δεν θα μπορέσω να βρίσκομαι μαζί σας.

Εύχομαι κάθε επιτυχία που αποβλέπει προς όφελος της Ελληνικής Κοινωνίας και της ενότητας της Ορθοδοξίας.

Με εκτίμηση
Δημήτρης Λ. Αβραμόπουλος
ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἐορτάσαμε προχθές τήν Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου εἰς τά Ἱεροσόλυμα. Ὁ Κύριος σαράντα ἡμερῶν ὡς Νήπιον σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκόν Νόμον προσφέρεται ἐν τῷ Ναῷ παρά τοῦ Ἰωσήφ καί τῆς μητρός Του Μαρίας. Ἀντί ἄλλης προσφοράς προσφέρεται ἕνα ζεῦγος νεοσσῶν περιστερῶν, διότι πᾶν ἄρσεν διανοίγων μήτραν «ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται».

Ἐκεῖ ἐν τῷ Ναῷ ὁ γέρων Συμεὼν δέχεται εἰς τὰς ἀγκάλας του τόν Ἰησοῦν καί τόν παρακαλεῖ νά τόν λυτρώσει ἀπό τά ἔτη πού φέρει εἰς τούς ὤμους του, καθ' ὃ κεκμικῶς ἀπό τά γερατεία ζητεῖ νά τόν ἀπολύσει ἀπό τήν ζωήν. Ἀναφέρονται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅτι ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν ἀνακράζει: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλο σου δέσποτα ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ». Ἀλλά ἐπίσης ἀκοῦομεν τόν πρεσβύτερον Συμεὼν νά ἀποτείνεται πρὸς τήν Μαρίαν καί νά τῆς λέγει: «Σοῦ δέ τήν καρδίαν διελεύσατε ρομφαία» καί ὅτι αὐτό τό ὁποῖο κρατᾷ εἰς τὰς ἀγκάλας σου εἶναι σημεῖον ἀντιλεγόμενον.

Καλόν εἶναι νά ὑπομνήσωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι σημεῖον ἀντιλεγόμενον δι' ὅλον τόν κόσμον, ἄλλοι τόν πιστεύουν ὡς Σωτήρα καί ἄλλοι τόν ἀπορίπτουν. Ἐκεῖ εἰς τῷ ναῷ παρευρίσκετο καί ἡ γραῖα Ἄννα ἡ ὁποία νυχθημερόν λάτρευε τόν Κύριον νηστεύουσα καί προσευχομένη. Αὐτή ἡ Ἄννα βλέπουσα τόν Κύριον ὁμολόγει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου καί ἀναφέρονται αὐτοῦσια τό σημεῖον τό ὁποῖον ἐγράφη ἀπό τόν Θεῖον Λουκᾶν πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστου ἐν ἐκτενῇ παραφράσει:

«Υπῆρχε δέ εἰς τά Ἱεροσόλυμα καί κάποια Ἄννα προφήτις. Αὕτη ἦτο κόρη τοῦ Φανουήλ ἀπό τήν φυλὴν τοῦ Ἀσήρ, τοῦ ὀγδόου παιδιοῦ τοῦ Ἰακώβ ἐκ τῆς Λείας, ἦτο δέ πολύ προχωρημένη εἰς τήν ἡλικίαν, καί εἶχε ζήσει μέ ἄνδρα ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τόν καιρόν, πού ὡς παρθένος ἦλθεν εἰς γάμον μέ αὐτόν. Καί αὕτη ἦτο χήρα, ἡλικίας περίπου ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν. ἡ ὁποία δέν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τόν ἱερόν περίβολον τοῦ ναοῦ, ἀλλά παρέμενε εἰς αὐτόν καί κατὰ τὰς ὥρας, πού δέν ἐγίνοντο ἀκολουθία εἰς τόν ναόν. Καί ἔτσι ἐλάτρευε νύκτα καί ἡμέραν τόν Θεόν μέ νηστείας καί προσευχάς. Καί αὕτη ἦλθε κατ' ἐκείνην τήν ὥραν καί ἀφοῦ εἶδε τό παιδίον, ἠδυσχρίσκει καί ἐδοξολογεῖ τόν Θεόν καί ἔλεγε περί αὐτοῦ εἰς ὅλους, ὅσοι κατοικοῦντες εἰς τήν Ἱερουσαλήμ, περιέμενον λυτρωσιν καί ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τῶν δεινῶν καί ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας».

Ἐπειδὴ τὰ γεγονότα τὰ ὁποία ἐξελίχθησαν πρὸ δύο χιλιάδες χρόνια ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομῶντος εἶναι σημαντικά ἡ ἐφημερίς τὰ δημοσιεύει πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστου τῆς κοινῆς.

K.K.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ἄλλη σελίδα τῆς ἐφημερίδος πραγματεύεται διὰ τήν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου παρά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Αὕτη ὅμως ἡ σελὶς ἐκτός ἀπὸ τό σωτηριῶδες ἔργον τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Κυρίου διὰ τήν ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τόν τουρκικόν ζυγόν πού διετηρήθη ἐπὶ τετρακόσια ὀλόκληρα ἔτη προσεφέρθησαν ὡς ὀλοκαυτώματα (Ἀθανάσιος Διάκος κ.ἄ.) καί ἕτεροι ἐπίσης τριακόσιοι ἐβδομήντα νέοι ταμπουρωμένοι εἰς τήν Ἀκρόπολιν πού σάν ἄλλαι Σουλιώτισαι ἐθυσιάσθησαν διὰ τήν σωτηρίαν τῆς πατρίδος μας.

Παραθέτομεν αὐτοῦσιον τό κείμενον ἐγκρίτου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ διότι ἐλάχιστοι ἤ μᾶλλον κανεῖς ἐξ ἡμῶν δέν ἔχει συνειδητοποιήσει αὐτήν τήν θυσίαν:

Μέ τήν ἴδια πνοή, τήν ἴδια θερμὴ πίστη πολέμησαν τό 1822 καί ἄλλοι τριακόσιοι ἐβδομήντα νέοι στήν Ἀθήνα. Ἡ ὁμάδα αὕτη δέν ἦταν ὁργανωμένη, ὅπως οἱ Ἱερολοχίτες. Ἦταν ὅμως μαζί μέ τούς ὀπλαρχηγούς, κλεισμένοι στό φρούριο τῶν Ἀθηνῶν, καί ἔδωσαν τό παρὼν σέ ὅλες τίς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτοί, λοιπόν, οἱ νέοι γράφουν στούς γονεῖς καί συγγενεῖς τους, πού εἶχαν καταφύγει στήν Αἴγυπτο καί τοῦτα τὰ λόγια:

«Ἀγαπητοὶ γονεῖς, φίλοι, συγγενεῖς καί λοιποὶ συμπολίται: Ἡ Πατρίς μας, βλέπετε, κινδυνεύει τὰ ἔσχατα. Ἡμεῖς μὴ δυνάμενοι νά πράξωμεν ἄλλως πως, ἀπεφασίσσαμεν νά μείνωμεν ἐδῶ, διὰ νά τήν ὑπερασπισθῶμεν ὅλοι ὁμοῦ μέ ἀπόφασιν νά χύσωμεν καί τήν ὑστερνὴν σταλαγματιὰν τοῦ αἱματός μας. Τίποτε ἄλλο δέν ζητοῦμεν ἀπὸ σᾶς εἰμὴ τήν εὐχή σας, τήν ἀγάπην σας καί τήν ὑγείαν σας καί νά παρακαλῆτε τόν Θεόν διὰ τήν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Ἡ ὑπόθεσις τῆς Πατρίδος εἶναι ὑπόθεσις τοῦ Χριστοῦ καί διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν εἰς τήν θείαν βοήθειαν νά μὴ χαθῶμεν ἀδίκως μήτε ἡμεῖς, μήτε ἡ Πατρίς».

Σάν ἄλλοι Ἱερολοχίται πού ἔπεσαν εἰς τό Ἰάσιον τῆς Ρουμανίας εἶναι καί αὐτοὶ οἱ τριακόσιοι ἐβδομήντα καί τὰ ὀλίγα πού γράφονται, οἱ ἀναγνώστα ἂς τὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των καί νά παρακαλέσουν τόν Κύριον νά τοὺς κατατάξει εἰς τήν χορείαν τῶν μαρτύρων τοῦ ἔθνους.

